

Forever Young Eeuwigheid 4: De Vier Uitverkorenen

Kim Houtzager

*Een hart, avontuurlijk en gedurfd,
kan soms het licht verliezen.
Twee paden delen één hart,
ongeacht de afstand'*

*'Hanque obo potan gan,
panané ello matané-asta danoooh.
San dayath cohmin io gan,
nakin obalobe.'*

Forever Young Eeuwigheid 4: De Vier Uitverkorenen
Eerste editie, ©2022 Kim Houtzager
ISBN: 9789464655223

Auteur en illustrator: Kim Houtzager
Vertaald door John Houtzager

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en illustrator.

Voor meer informatie:
www.keep-in-mind.nl - info@keep-in-mind.nl

HET VERHAAL TOT NU TOE... ..5

HOOFDSTUK 10: DE BELOFTE6

Episode 226: Een nieuwe dageraad	7
Episode 227: Een hemel gekleurd als een aquarel	16
Episode 228: De Modderpoel	24
Episode 229: De storm.....	32
Episode 230: Aftellen	40
Episode 231: Een verborgen agenda.....	49
Episode 232: Opgelicht.....	58
Episode 233: Een gebroken hart	65
Episode 234: De eerste lentedag.....	72
Episode 235: Grasshopper	80
Episode 236: Een verbrijzelde ziel	88
Episode 237: Een fragiel evenwicht	95
Episode 238: Advies van een vreemde	103
Episode 239: Het geheim van een vrouw.....	111
Episode 240: Overgang.....	119
Episode 241: In het vuur	128
Episode 242: Sintels.....	136
Episode 243: Tijd gaat snel.....	144
Episode 244: Aangenaam kennis te maken.....	152
Episode 245: Intentie.....	160
Episode 246: De eerste aanval	168
Episode 247: Wat is het probleem?	174
Episode 248: Lieder.....	180
Episode 249: Het stille verdriet.....	186
Episode 250: Nité tandem esayowyn	192

HOOFDSTUK 11: DE VLOEK198

Episode 251: Het geschenk van het Heilige Vuur	199
Episode 252: De liefde van mijn leven	205
Episode 253: Efir	211
Episode 254: De ruil.....	216
Episode 255: Vaarwel, mijn liefste	222
Episode 256: Het grut pesten/Is dit mijn lot?.....	229
Episode 257: De vergeten belofte	234
Episode 258: De zon in je ogen.....	240
Episode 259: De brief	246
Episode 260: Een warm welkom.....	251
Episode 261: De Waker	257
Episode 262: Zinloze haat	262
Episode 263: Haar beschermengel	268
Episode 264: Het onbeantwoorde.....	274
Episode 265: Treurwilg	280

Episode 266: De zegen van de Hogeren	285
Episode 267: Ultieme Volle Maan.....	291
Episode 268: Blijf.....	297
Episode 269: De vervloekte wolf	303
Episode 270: De kleur van lucht	308
Episode 271: Blind vertrouwen	313
Episode 272: Veren in de wind.....	318
Episode 273: De laatste daad van romantiek.....	324
Episode 274: Opkomende zon	329
Episode 275: De Ziel van de Zon	335

HOOFDSTUK 12: HET OORDEEL340

Episode 276: Meester van de Manen	341
Episode 277: Onder bleek maanlicht.....	347
Episode 278: Het wonder	353
Episode 279: De jacht	358
Episode 280: Het geluid van de dageraad	363
Episode 281: Word wakker, alsjeblieft.....	369
Episode 282: Mama heeft een dagje vrij.....	375
Episode 283: De prinsen van MorgenSneeuw	380
Episode 284: Snel als de bliksem	386
Episode 285: Het verleden van MorgenSneeuw	391
Episode 286: Ik ben.....	398
Episode 287: Naraku	403
Episode 288: De migratie van de Buru.....	408
Episode 289: De prooi van de witte wolven.....	413
Episode 290: Goudzoekers.....	418
Episode 291: Hulpeloos	424
Episode 292: Het geheim van de vier stenen.....	430
Episode 293: De verdwenen koningin.....	435
Episode 294: De gast.....	440
Episode 295: Leven en dood.....	446
Episode 296: Slechte mensen	452
Episode 297: Haar glimlach.....	457
Episode 298: Ik leef	463
Episode 299: Stellus versus MorgenSneeuw	468
Episode 300: Waardoor je vliegt.....	474

KARAKTERS481

SEKENSE TAAL – DE VIER STENEN484

VOORSTUDIES485

MEER LEZEN.....487

EINDNOTEN489

Het verhaal tot nu toe...

Er is een planeet ver van ons vandaan; groter en groener dan de onze. Het heeft drie manen in plaats van één. De naam van deze planeet is Seken en het is een gevaarlijke plek. Het lijkt vast te zitten in de middeleeuwen van onze Aarde, met een opvallend verschil: op deze planeet is magie geen mythe. Hier lijken mensen eeuwig te leven, want er is nog niemand van ouderdom gestorven. Toch is het puntige uiteinde van een zwaard hier even dodelijk als bij ons...

Op een dag wordt een meisje in een bos wakker. Ze weet niets van de wereld om haar heen en mensen beschouwen haar als nieuw in deze wereld, ondanks dat ze er volwassen uitziet. Wanneer Matsuru dit meisje ontmoet, besluit hij voor haar te zorgen en haar op te voeden alsof ze zijn dochter is. Hij leert haar hoe ze moet praten, hoe ze zich moet gedragen en zelfs hoe ze moet vechten. Het meisje, die hij Naraku noemt, blijkt verbazingwekkende magische krachten te hebben, wat de bron wordt van hun vele avonturen.

Magie trekt magie aan, dus Naraku trekt zowel vrienden als vijanden aan. Tijdens hun avonturen vinden ze een thuis in het mysterieuze kasteel MorgenSneeuw. Naraku is de Hoofdvrouw van De Ijsjagers geworden, een kleine stam met zowel Magiegebruikers als niet-Magiegebruikers.

Na een reis naar de woestijn en terug, ontdekt Naraku wie ze is: achtergelaten magie van de Hogeren, de eeuwige goden van deze planeet. Ze had moeten sterven, maar overleefde alles wat Yunakara, één van haar moeders, op haar pad bracht.

Naraku's grootste tegenstanders waren de Yami, een kleine maar zeer bekwame stam. Per ongeluk hadden de Yami twee van De Ijsjagers gedood, wat resulteerde in een hopeloze oorlog tussen de twee stammen. Niets leek de stammen bij elkaar te brengen, zelfs niet toen Naraku haar Sonaï in de gelederen van de Yami vond. Toen een bloeddorstig monster MorgenSneeuw aanviel, werden de Yami en Ijsjagers gedwongen samen te werken en eindelijk kwam de oorlog ten einde.

De Ijsjagers hebben nu rust: ze hebben hun thuis en hun families. Eindelijk zal hun 'en ze leefden nog lang en gelukkig' beginnen... toch?

Hoofdstuk 10: De Belofte

Episode 226: Een nieuwe dageraad

Het prachtige geluid van een zachte aanraking over gevoelige snaren vulde de ochtenddauw. De zon steeg langzaam, terwijl de drie manen na hun nachtelijke dienst aan de westelijke hemel wegzakten. Terwijl de wereld nog ontwaakte, omhelsde een mist zowel de vallei als het bos als een dikke deken. In het hart van de sneeuwvallei stond een eenzaam kasteel fier, met de naam die het haar beste omschreef:

MorgenSneeuw.

Ondanks de vroege ochtend was een jonge vrouw al opgestaan, om de lucht te vullen met haar melodieuze geluid. Haar donkergetinte handen gingen over de snaren van een grote, prachtige harp, gesneden uit donker ebbenhout. De elegantie waarmee ze de snaren met haar vingers streelde, bewees dat ze geen boerenmeid was. De koninklijke dame oefende haar vaardigheden, maar ze was niet de heerser van dit kasteel. Haar verantwoordelijkheid lag elders, waardoor ze de ontluikende ochtend kon vullen met een lied dat de zuiverheid van haar hart toonde...

...totdat het geluid van gekraai zich met een botte kracht door de lucht drong. De muziek stopte abrupt, terwijl het kraaien van de haan niet alleen de dieren in het kasteel wekte, maar ook de mensen.

“Sushi!”, brulde een boze stem over de binnenplaats. “Leer dat beest wat manieren, of bij de Hogeren, ik zweer je, ik zal hem een lesje leren!”

“[Mou!]", klaagde een stem vanuit de stallen. “Stam wil je gewoon vertellen dat zijn kippen eieren hebben gelegd!”

“Ik geef niets om eieren!” De vrouw met een donkere huid stampte over de binnenplaats en eindigde voor de jonge vrouw met lange, puntige oren. “Ik kan alleen in de ochtend in alle rust oefenen en die afschuwelijke dieren blijven me storen!”

Het geluid van loeien vulde de stallen. “Ach, je hebt Melkie beledigd!”, verdedigde Sushi de dieren. “Stam is haar beste vriend. Je weet dat Kai mij heeft gevraagd om voor zijn dieren te zorgen.”

“We hadden hem nooit die koe moeten laten nemen... of die kippen!”, antwoordde de jonge vrouw.

“Is het nou afgelopen?!”, schreeuwde een nieuwe stem. “Sommige mensen proberen hier te slapen!”

“Je sliep niet eens.” Een zachtere, maar even geërgerde stem trok de jongeman weer naar binnen. “Ik wel. En stop met schreeuwen naar Mayonaka. Het is de schuld van die haan van Kai!”

“Goedemorgen, Blade!” Een vrolijk geluid ging over zowel de binnenplaats als de kantelen. “Ik wist niet dat je al wakker was!”

“Naraku, alsjeblieft...”, smeekte een blauwharige man haar. “Het is nog te vroeg...” Ondertussen had Sushi een mandje gepakt en de eieren verzameld. Bij het verlaten van de stallen gaf ze de koe een aai over haar kop en liep naar het kasteel. “We ontbijten over een half uur!”, riep ze met een glimlach.

“Ik wil een ei!”, riep Naraku haar na.

“Vergeet mijn glas melk niet.”, beval Mayonaka Sushi. “Ik heb het nodig; dan blijft mijn huid zo zacht als het nu is.”

“Zoals u wenst, mijn prinses.”, grijnsde Sushi terwijl ze de binnenplaats verliet.

Ongeveer een half uur later zat een groep van zeven bewoners rond een tafel, voorzien van brood, gekookte eieren, groente en meer. Vrolijk babbelend, de één wakkerder dan de ander, begon de dag voor deze groep genaamd De Ijsjagers.

Ze waren een kleine stam, maar wel uniek en sterk. Eén die bewees dat je niet fysiek sterk hoeft te zijn om je ware kracht te tonen. Samen hadden ze tovenaars weerstaan en oorlogen overleefd, maar nu was er eindelijk vrede. Drieënhalf jaar lang hadden De Ijsjagers tijd voor andere dingen gehad, dan enkel overleven. Een tijd van overvloed werd niet verspild en de voorraadkamers waren gevuld om jaren van schaarste te overleven.

Aan het hoofd van de tafel zat de paarsharige Naraku, de Hoofdvrouw van de stam. Ze claimde snel drie eieren. Haar bijnaam, 'De Eerste', werd zelden gebruikt, maar was bij iedereen bekend. Zij was degene die de stam had gevormd, maar ook de eerste en enige in haar soort. Naraku was geen mens; helemaal niet... Ze werd ook wel 'Het Geheime Kind van de Hogeren' genoemd. Gevormd uit achtergelaten magie van de eeuwige goden van deze planeet, Seken, koos ze het leven van een mens in plaats van een leven vol magie. Toch waren haar magische vaardigheden zowel verbazingwekkend als ongepolijst, aangezien ze eigenlijk... nog geen acht jaar oud was. Aan haar rechterkant probeerde een blauwharige man haar af te leiden door niet alleen een kus te stelen, maar ook een ei. Zijn naam was Keiran en hij was degene die Naraku's hart gestolen had. Hij was van koninklijken bloede en had zich bij De Ijsjagers aangesloten nadat hij zijn liefde voor het jonge meisje had ontdekt. Zijn voorouders waren in dit kasteel geboren, maar in plaats van hem, was het zijn geliefde die de heerschappij op zich had genomen.

Matsuru, de jongeman die Naraku had gevonden en opgevoed toen ze niet bewust was van de wereld om haar heen, zat links van Naraku en Keiran. Hij volgde hen nauwlettend, voorzichtig aan zijn brood knabbelend. Sinds hij Keirans liefde voor Naraku had ontdekt, had hij een hekel aan de jongeman gekregen. Naraku zag er misschien als een volwassene uit, omdat ze zo geschapen was, maar in zijn hart bleef Matsuru Naraku als 'zijn kleine meisje' zien. Naraku was hem zeer dierbaar en hij koesterde elke dag dat ze bij hem was. Eigenlijk vroeg Matsuru zich soms af of ze hem nog wel nodig had.

"Sushi, wil je de wortelen aangeven?", vroeg Mayonaka, die naast Matsuru zat, aan de Elf aan de andere kant van de tafel. Mayonaka was een prinses uit het Woestijnkoninkrijk. Ondanks haar erfgoed gaf ze de voorkeur aan het leven van een adviseur en bibliothecaris, boven het leven van een mooi sieraad zijn, wat het paleisleven haar zou bieden. Ze gaf veel om haar uiterlijk, maar dat werd overtroffen door haar wijsheid. En dat niet alleen: ze beheerste het lezen en schrijven volledig en besteedde haar tijd aan het onderwijzen van anderen. Vele mensen op Seken waren namelijk nog analfabeet. "Sushi, hallo? Iemand thuis?"

"Eh, wat?" De roodharige vrouw aan de andere kant van de tafel schrok op uit haar mijmering. Haar oren waren lang en puntig, zoals alleen Elfen hebben, maar Sushi had iets dat haar anders maakte dan andere Elfen. Omdat zij geen Aardeklachten had, zoals alle andere Elfen, had ze haar toevlucht in hekserij gezocht. Hoewel al haar toverdrankjes ontploften, was het oproepen van geesten om zichzelf en anderen te beschermen haar sterkste punt. "Zei je iets, Mayonaka?"

“De wortelen, alsjeblieft?”, vroeg Mayonaka opnieuw. Sombor overhandigde het meisje de schaal. “Wat is er toch met je vandaag?” Mayonaka legde wat wortelen op haar bord. “Kijk, het spijt me dat ik tegen je schreeuwde, maar ik zou toch willen dat Kai weer terug is, zodat hij die dieren rustig kan houden.”

“We kunnen ze altijd opeten. Dan zeggen we gewoon tegen Kai dat ze ervan door zijn gegaan.”, grijnsde de zwartharige jongeman. “Probleem opgelost.”

“Lieverd,” Een vrouw met donkerblauwe haren legde twee kleine broodjes op zijn bord. “je stelt dat al bijna drie jaar voor. Dat gaat echt niet gebeuren.”

“Maar Mah-Lin... hij krijgt elke ochtend!”, klaagde de man.

“En dat zal hij blijven doen, Blade.” De vrouw sneed de broodjes in tweeën en negeerde hem verder. “Want alleen zo krijgen we je uit bed. Ik zweer het, als ik had geweten dat een huwelijk je zo lui en traag zou maken...”

“Wie noem je lui en traag?!” , siste Blade.

“Mijn man.” De oosterse vrouw genaamd Mah-Lin likte haar vingers af. “Kom op, eten. We moeten vandaag jagen.”

Mopperend pakte Blade het brood aan en stopte zijn mond vol. Hij durfde niet tegen haar in te gaan, want hij kende haar maar al te goed. Voordat Blade Mah-Lin leerde kennen, was hij de beste jager en krijger van de stam. Terwijl hij nog steeds een topjager was, moest hij een stap opzij doen voor zijn geliefde, die de beste krijger van de stam was geworden. Niet alleen dat... zij was de enige die hem regelmatig versloeg in de strijd. Een dergelijke nederlaag werd zowel gewaardeerd... als gevreesd. “Wacht maar af.”, mompelde Blade. “Vandaag laat je ik bij de training wel wat zien.”

“Natuurlijk, Blade.” Mah-Lin nam wat groente. “Laat je het me weten als je wakker wordt?”

Mayonaka zag dat Sushi met haar eten speelde. “Vijf minuten geleden stuitte je nog.”, merkte ze tegen haar beste vriendin op. “Vertel me niet dat je nu al moe bent. De zon is nog maar net op.”

Matsuru leunde achterover. “Ik denk niet dat dat het is.”, raadde hij. “Je mist Ao, nietwaar?”

Sushi schrok op, keek toen weer naar haar bord en prikte met haar vork in haar eten. Haar knikje was bijna onzichtbaar, maar genoeg om de andere eters stil te krijgen.

“Maak je maar geen zorgen.”, glimlachte Naraku. “Ze zeiden dat ze al op de terugweg waren.”

“Ik weet het... ik weet het...” Sushi nam een wortel en zwaaide ermee, in plaats van het op te eten. “Ik ben echt blij dat Rain Ao dat lange-afstand-telepathie-gedoe heeft geleerd... maar de enige met wie die Magiegebruikers kunnen praten ben jij... En ik weet dat het goed met hem gaat, omdat je het zei... maar ik heb al meer dan een jaar niet meer met mijn broer gesproken!”

“Wij missen ze ook.”, probeerde Mah-Lin haar op te vrolijken. “Toen ze vertrokken, hadden we niet verwacht dat ze zo lang weg zouden blijven... of dat het koninkrijk MorgenSneeuw zo groot zou zijn.”

“Als ik had geweten dat het herstellen van het koninkrijk zo’n zware taak zou zijn.”, begon Naraku. “dan was ik zelf gegaan. Ik ben tenslotte degene die zichzelf tot koningin van dit verloren koninkrijk heeft uitgeroepen.”

“Als Hogere, is dat je recht.”, glimlachte Keiran naar haar. “Ik bedoel, ik ben maar een prins van dit koninkrijk, maar zodra we getrouwd zijn...”

“Als jullie gaan trouwen!”, flapten zowel Blade als Matsu er gelijktijdig uit.

“Oh, houd toch eens op.”, zuchtte Naraku. “Ik ben geen twee meer. Ik hou van Keiran en dat weten jullie.”

“Oh, we weten het.”, zei Matsu.

“We vinden het gewoon niet leuk.”, eindigde Blade, maar kreeg een elleboogstoot van zijn lieve vrouw.

“Je herinnert de mensen van deze landen er alleen maar aan wat hun erfgoed is.”, glimlachte Mayonaka. “Bovendien vraag je geen belasting of zoiets. Niet alleen dat, je biedt ook hulp aan hen die het nodig hebben. Als het nodig is, kan MorgenSneeuw hun veilige haven zijn.”

“Je zult een geweldige koningin zijn.”, probeerde Sushi te glimlachen. “En ik denk dat het verstandig was geheim te houden dat je een Hogere bent. Slim om te zeggen dat je alleen maar één of andere grote Magiegebruiker bent.”

Naraku keek op; verdriet vulde haar hart. “Misschien...”, begon ze. “Maar ondanks al mijn magie, kan ik één van mijn beste vrienden niet gelukkig maken.” Ze keek naar Sushi.

Sushi pakte Naraku’s hand. “Mijn broer zal terugkomen, samen met onze dwaze Vuurgebruiker en onze stem van wijsheid, de Watergebruiker. Als iemand de eenheid in deze landen kan herstellen, dan zijn het wel Ao, Kai en Rain...” Er verscheen een zachte glimlach op beide gezichten. “Mag ik nu loslaten?”, vroeg Sushi opeens.

“Oh, natuurlijk.”, antwoordde Naraku verward.

Sushi trok haar arm terug en keek naar haar mouw. “De enige plas pap op de hele tafel...”, mompelde ze geërgerd. “En ik legde er mijn arm in. Dat is weer typisch ik.”

Na het ontbijt begonnen ze allemaal aan hun taken. Ook al misten ze drie van hun vrienden, het werk wachtte niet. Blade en Mah-Lin hadden het weer goedge maakt en gingen hand in hand op jacht. Hoewel vlees niet echt nodig was, waren er andere dingen die De Ijsjagers konden gebruiken: groente, kruiden en fruit. Blade was vaak te trots voor zo’n zoektocht en liet zijn vrouw de dingen verzamelen terwijl hij jaagde. Keiran zou ondergronds gaan; er was een geheime doorgang van de ondergrondse warmwaterbron naar het bos. In die grotten groeiden nogal wat paddenstoelen. Deze paddenstoelen hadden de voedingswaarde van een schoen, maar vormalen vormden ze een stevig soort meel dat ze in verschillende recepten gebruikten. Niet alleen dat, aan het einde van het grottenstelsel was een kleine bron waar vissen vaak in verstrikt raakten, zodat ze een gemakkelijke prooi werden.

Sushi zou de stallen schoonmaken en voor alle dieren zorgen. Dit betekende niet alleen voeren en schoonmaken, maar ook gras verzamelen voor de paarden en de koe. Haar broer, Ao, een Volgroeiende Aardegebruiker, had een rij gras in het kasteel geplant, maar dit was nooit genoeg om de paarden dagelijks te voeren. Toch redden ze het er net mee.

Mayonaka was begonnen met koken en schoonmaken. Terwijl koken niet zo veel werk was, was het schoonmaken dat wel. Elke dag deed ze een stukje van het kasteel, ondanks de wetenschap dat het een verloren strijd was tegen stof en spinnenwebben. Matsu en Naraku hielpen waar ze konden. Ze hielpen wanneer twee of drie van hen naar het nabijgelegen dorp gingen, of wanneer Sushi kleding moest maken. Ze waren verantwoordelijk voor de bescherming van het kasteel en waren vaak op de kantelen te

vinden. In de tussentijd probeerde Naraku haar vaardigheden als Magiegebruiker te oefenen, maar zonder haar mentor Rain ging het maar langzaam. Uiteindelijk was ze maar gestopt met het zoeken naar de grenzen van haar krachten en concentreerde ze zich op wat ze al kon.

“Matsuru?”, vroeg Naraku midden op de dag. “Heb jij Shadowhunter gezien?”

Matsuru keek verbaasd op. “Nee, sorry.”, gaf hij toe. “Waarschijnlijk is ze bij Grasshopper.”

Naraku schudde haar hoofd. “Nee, Grasshopper is in de stallen. Ik zag haar een haas binnenbrengen. Ik denk dat ze een na-de-lunch-dutje doet.”

Matsuru glimlachte. “Shadowhunter is een sterke wolf; die kan wel voor zichzelf zorgen.” Plagend porde hij Naraku. “Net als een zeker iemand die ik ken.”

Naraku glimlachte en dacht aan de zwarte wolvin. Met haar magie zweefde ze naar een hoog blok op de kantelen en ging zitten. Het zou iedereen verbaasd hebben, behalve Matsuru. Deze bovennatuurlijke krachten verbleekten met wat ze nog meer kon.

Op de planeet Seken kunnen mensen, Elfen, dieren en andere wezens voor altijd leven. Doordat wezens zowel het eeuwige leven als de eeuwige jeugd hebben, lijkt deze planeet een utopie. Voeg de romantiek van de middeleeuwen toe en deze wereld van zwaarden en tovenarij zou een droom zijn die uitkomt.

De gemiddelde levensduur van een mens lag echter, afhankelijk van de regio, tussen de driehonderd en vijfhonderd jaar. Oorlog en gevaar waren altijd aanwezig op Seken, wat het leven ongemakkelijk en zwaar maakte. Er is geen verhaal bekend, waar iemand van ouderdom was gestorven.

Naast de paarden, koe, haan en kippen leefden er ook twee wolven in MorgenSneeuw, die hetzelfde eeuwige leven hadden als hun vrienden. Eén daarvan was de jonge Grasshopper, een witte sneeuwwolvin die behoorde tot de roedel die in de buurt van het kasteel woonde. Als welp werd ze om onduidelijke redenen verstoten, maar dankzij Mayonaka overleefde ze. De andere wolf was Shadowhunter, een zwarte wolvin, wiens erfgoed verweven was met het verleden van Naraku.

Toen Naraku werd geschapen, gingen de Hogeren ervan uit dat het meisje zou sterven en hun overvloed van magie zou meenemen in haar ondergang.

Echter, Matsuru besloot voor haar te zorgen en de Hogeren ontdekten de potentie van het meisje. De meeste Hogeren waren verheugd over de groei van het meisje, maar één Hogere, Yunakara, was vastbesloten ‘hun fout te herstellen’. Ze had Shadowhunter gestuurd om het meisje te doden, maar de wolvin veranderde toen ze de magie van het meisje raakte. Vanaf het moment dat ze elkaar ontmoetten, ontstond er een band tussen de twee, waardoor ze langzaam ‘zielsverwanten’ werden.

Het was voor beiden verschrikkelijk, toen Naraku de dieren vanwege een oorlog weg moest sturen, maar ze bleven in elkaar geloven. De reünie zou een bevroren hart doen smelten... maar er was iets veranderd in de wolf, evenals in Naraku.

Het meisje had haar Sonaï gevonden, haar ‘voorstemde’, een machtige kracht op de planeet Seken. Hij was degene van wie ze met heel haar hart hield; een plek die ooit alleen aan Matsuru, Blade en Shadowhunter voorbehouden was. Ze hield nog steeds van hen, maar nu had ze ook iemand met wie ze haar leven zou delen. Er was een afstand gekomen tussen haarzelf en degenen tot wie ze zich altijd wendde. Net zoals

kinderen opgroeien en hun eigen weg vinden, was Naraku eraan gewend geraakt om dingen zelfstandig te ondernemen en haar leven en kamer met Keiran te delen.

De wolvin was zo lang weg van het meisje dat de magie die Naraku uitstraalde langzaam doofde. Hoewel de magische verbinding bij hun reünie hernieuwd werd, waren wat basisinstincten weer naar boven gekomen. Grasshopper had deze niet; zij was niet gewend om in een roedel te leven.

Shadowhunter was dit wel... en de wolvin raakte aangetrokken tot de witte sneeuw wolven in het bos.

“Blade zei dat hij haar met de roedel zag rennen.”. Naraku vermeed oogcontact met Matsuru. “Ik had niet verwacht dat ze haar toe zouden laten.” Matsuru zweeg en keek naar de vallei. “Of misschien hoopte ik dat...”, gaf ze toe. “omdat ze dan bij mij terug zou komen.”

“Naraku,” begon Matsuru. “ze is een wolf. Ik zeg niet dat ze niet met die roedel zou moeten rennen, maar denk eens na. Iedereen is veranderd nadat ze jou ontmoette.” Naraku keek hem nog steeds niet aan. “Toen we elkaar ontmoetten, kon je niet praten of denken. Je wist niet hoe je je moest kleden, niet hoe je moest eten... en kijk nou eens naar je. Je bent de Hoofdvrouw van een stam.”

“Ik had haar nooit weg moeten sturen.”, verweet Naraku zichzelf.

Matsuru raakte haar hand aan. “Dat zou haar niet hebben tegengehouden.”, probeerde hij duidelijk te maken. “Ze is een wolf die verlangt naar een roedel. Een roedel wolven, geen mensen. Jij koos je pad toen je voor Keiran koos. Zou het niet oneerlijk zijn als je haar die keuze ontzegt?” De stilte van Naraku liet Matsuru zien dat ze het ermee eens was, maar het liever niet wilde. “Zolang ze hier terugkeert, is ze nog steeds dezelfde die in je hart leeft. Ze gaat er gewoon veel op uit, om bij haar vrienden te zijn. Vrienden komen en gaan, Naraku, maar hun vriendschap zal altijd in je hart blijven.” Hij wilde meer zeggen, maar realiseerde zich dat Naraku dit moest verwerken. “Hé,”, merkte hij opeens op. “het lijkt erop dat Blade en Mah-Lin hulp hebben gekregen.”

Naraku draaide zich om en een oprechte glimlach verdreef haar verdriet. Naraku gebruikte haar Magie om van de kantelen de vallei in te teleporteren en rende naar de zwarte wolvin die beide jagers vergezelde.

>Shadowhunter!< Naraku gebruikte haar telepathie om met de wolf te praten en knielde om haar te omhelzen.

De wolvin kwispelde op haar beurt en gaf het meisje een lik in haar gezicht. “Het bleek dat we op dezelfde prooi uit waren.”, glimlachte Blade. “Ze is behoorlijk snel. Ik begrijp waarom je graag met haar jaagt.”

Naraku keek achterom en zag het grote hert dat Blade en Mah-Lin droegen, samen met een paar vogels en hazen. “Kun je deze tas overnemen?”, vroeg Mah-Lin aan Naraku. “Mijn rug zeurt vreselijk.”

“Natuurlijk.”, glimlachte Naraku en nam de tas over. “Wauw, wat heb je erin gedaan?”

“Stenen.”, zei Mah-Lin met een strak gezicht. Meteen keek Naraku geschrokken op.

“Ik kan niet geloven dat je nog steeds in zulke grappen trapt.”, grijnsde de oosterse vrouw. “Je bent zo makkelijk voor de gek te houden.”

Naraku glimlachte en werd wat rood. “Ik begin ironie een beetje te begrijpen.”, gaf ze toe en ging verder. >Shadowhunter, waar ben je de laatste tijd geweest?< De telepathie die ze gebruikte was open, zodat Blade en Mah-Lin het ook konden horen. Telepathie

was niet beperkt tot Magiegebruikers; iedereen kon het leren, zolang ze maar dicht genoeg bij een Magiegebruiker bleven.

>Jagen.<, was het enige antwoord van de wolf.

>En wat nog meer?< Hoewel de wolf ook de menselijke tong verstond, gaf Naraku er de voorkeur aan telepathie met dieren te gebruiken. >Wat heb je nog meer gedaan?<

>Slapen.<, gaf Shadowhunter toe. >Jagen.<

“Dus ik neem aan dat de roedel je heeft geaccepteerd?”, mompelde Blade, geïrriteerd door de korte antwoorden. Haar leven leek zo simpel vergeleken met het zijne.

>Nee.<, was het antwoord van de zwarte wolf. >Shadowhunter jaagt met wolven. Shadowhunter slaapt alleen.<

Naraku had medelijden met de wolvin. >Maar je kunt altijd naar huis komen...<, stelde ze voor, maar de wolf antwoordde niet. Kijkend naar de manier waarop de wolf liep en praatte, wist Naraku dat Shadowhunter weer een ‘echte’ wolf wilde zijn, net zoals jaren geleden. Met pijn in haar hart knielde Naraku in de sneeuw voor de wolf.

>Wil je dat ik met ze praat?<, stelde ze voor.

De wolf keek naar het meisje en likte haar in haar gezicht. >Wolven geen Shadowhunter. Wolven jagen op Naraku. Shadowhunter beschermt Naraku.<

Naraku keek in de ogen van de wolf. ‘Als je bang bent dat ze voor mij gevaarlijk zijn... waarom wil je dan met ze mee?’, dacht Naraku. ‘Waarom wil je mij verlaten... voor hen?’

“Je krachten zijn misschien groot,” begon Blade, “maar denk je dat ze haar zullen opnemen alleen maar omdat jij het zegt?”

“Shadowhunter hoeft alleen maar te bewijzen wat ze waard is,” probeerde Mah-Lin beide op te vrolijken. “Ze komt er wel. En wees niet zo somber, want Shadowhunter zal altijd dicht bij je zijn. Het is net als een dorp. Ze verhuist gewoon naar de andere kant van het dorp. Vrienden komen en gaan, maar vriendschap is voor altijd.”

“Dat zegt Matsuru ook altijd.”, merkte Blade op.

“Echt?”, vroeg Mah-Lin.

Naraku knikte terwijl ze verder liepen. “Hij zei dat net ook tegen mij, vlak voordat jullie terugkwamen.”

“Hij heeft het deze week ook al twee keer tegen mij gezegd.”, bedacht Blade zich. “Ik denk dat hij de anderen meer mist dan hij wil toegeven.”

“Nou, volgens Naraku zijn de jongens niet zo ver meer weg.” Mah-Lin wendde zich tot Naraku, die Shadowhunter met haar ogen volgde. “Wat was hun laatste schatting?”

“Oh, misschien een maand ofzo.” Naraku schrok op uit haar gedachten. “Ze zeiden dat ze langs het dorp zouden gaan om wat voorraden mee te nemen, als ze er toch langskwamen.”

“Hebben ze je iets verteld over hun avonturen?”, vroeg Mah-Lin nieuwsgierig.

Naraku schudde haar hoofd. “Ze moesten hun geest uitzenden om mij telepathisch te kunnen bereiken. Hoe groter de afstand, des te moeilijker het is. Ze konden mij alleen vertellen of ze in orde waren en dat ze ons misten, of wat kleine dingen zoals het vinden van een dorp.”

Met de hulp van Naraku’s magie ging de poort naar kasteel MorgenSneeuw open.

Naraku zag dat Shadowhunter onmiddellijk een rustig plekje zocht. Ze accepteerde alle aaien en knuffels en wachtte op de laatste begroeting met geduld en een beleefd karakter... om meteen daarna te vertrekken.

De onverwachte aanval van Grasshopper kwam echter als een verrassing. Grasshopper daagde de zwarte wolvin uit tot een spel en Shadowhunter kon de speelse wolvin niet weerstaan. Samen begonnen ze een achtervolging over het kasteelterrein.

“Is Keiran nog niet terug?”, merkte Naraku op.

“Wie?”, liet Blade per ongeluk ontglippen, maar gelukkig ontging het Naraku.

Naraku keek om zich heen en probeerde hem te vinden, maar gebruikte uiteindelijk haar telepathie. >Keiran, waar ben je?<

Het was even stil, maar toen kwam er een antwoord. >Ik ben bijna thuis. Ik gleed uit en heb alles laten vallen.<

“Dat verbaast me niets.” Blade rolde met zijn ogen, maar kreeg een tik op zijn hoofd van Mah-Lin.

>Hulp nodig?<, vroeg Naraku, zich totaal niet bewust van Blade’s kille opmerking.

>Nee, maak je maar geen zorgen... Alhoewel... Ik denk dat ik net op een vis ben gevallen en die vis is nu een pannenkoek.<

>Alsjeblieft, scherm je telepathie af!<, beval Mayonaka hem. >Dat zijn dingen die ik niet wil horen!<

>Nee, geen afscherming!<, verbood Matsu. >Er mogen geen geheimen zijn tussen ons en vooral niet tussen jullie twee!< Hij keek naar Naraku.

Plotseling werd Naraku rood en begon te giechelen.

“Wat?”, vroeg Sushi zich af. “Wat is er zo grappig?”

“Niks!”, glimlachte Naraku. “Helemaal niets!”

“Hij heeft zijn telepathie afgeschermd!”, wees Blade naar Naraku. “Wat zei hij? Zeg op!”

“Helemaal niets!”, herhaalde Naraku. “Maar ik ga Keiran helpen.”

“Je gaat niet alleen!” Matsu volgde haar. “Ik laat je niet alleen met die vent!”

“Oh Matsu, alsjeblieft, laat het toch eens los.”, zuchtte Naraku.

“Dat doe ik niet!” Matsu volgde haar de trap af naar de ondergrondse warmwaterbron. “Hij is een Yami en de Yami hebben geprobeerd ons kasteel in te nemen en ons te vermoorden.”

“Dat was gewoon een misverstand.”, haalde Naraku haar schouders op. “Ze hebben zelfs sorry gezegd toen ze weggingen.”

“Ze hebben twee van onze vrienden vermoord, Naraku.”, stopte Matsu haar. “Eens een Yami, altijd een Yami.”

“Ze hebben Hane en Clover niet expres gedood.”, keek Naraku achterom. “En Keiran is geen Yami meer. Hij is nu een Ijsjager, net zoals jij en ik.” Plotseling werd Naraku weer rood. “Oh, jij gaat echt niet mee!”, giechelde ze naar Matsu en liep naar de geheime doorgang. Matsu wilde haar volgen, maar Naraku had een krachtveld opgeworpen.

Hij sloeg een keer op het schild, wetende dat Naraku het nooit lang zou ophouden, maar de klap was meer uit wanhoop dan uit woede.

Wat hij ook zou doen... hij zou haar nooit kunnen tegenhouden. Ze hield van Keiran, met heel haar hart. Het was nutteloos om dat te negeren, of zelfs te ontkennen.

Naraku had hem niet nodig zoals ze hem vroeger nodig had. Ze was volwassen geworden en had haar eigen weg gekozen. Het enige wat hem nog restte... was ontdekken waar hij stond op datzelfde pad.

“Ik weet het niet, hoor...”

“Oh, kom op, dit is een geweldige kans. Het is zo simpel; het stelt niets voor.”

“En toch slapen wij nog onder de bomen, en hebben zij warme bedden.”

“Wees niet zo negatief!”

“Ik denk dat er mieren in mijn laarzen kruipen... En ik vermoed vuurmieren... Ja, dat zijn vuurmieren... Momentje, ben zo terug.”

“Hierna zullen we rijk genoeg zijn om onze eigen herberg te kopen... en dan worden we nog rijker zonder nog ooit te hoeven werken!”

“Goed, de laatste klus was erg makkelijk. Maar een kasteel...”

“Oh, kom op, een zelfverklaard koninkrijk met een kleine stam.”

“Met een meisje als leider... Wacht, er kruipen nog wat vuurmieren. Man, dat doet pijn.”

“Wij drieën hebben dat zo voor elkaar! Geloof me... het wordt de zwendel van de eeuw!”

Episode 227: Een hemel gekleurd als een aquarel

>Ao? Ao, ben je binnen bereik? Alsjeblieft, als je me hoort, antwoord dan.<
De wolken trokken, voor het eerst sinds dagen, weg en lieten een bleekblauwe lucht zien. Een telepathische smeebede ging over de vallei en het bos, terwijl een Elfenmeisje haar broer probeerde te vinden. Haar telepathie was open, omdat ze niet wist waar haar broer was, noch zijn reisgenoten. Als je niet weet waar iemand is, is de kans groot dat je telepathie hen niet bereikt. Open telepathie was de enige kans die ze had, ook al betekende het dat iedereen met telepathische vermogens haar kon horen. Hoewel de vallei leeg was, was het kasteel dat niet. Ze stopten allemaal met hun werk, luisterend naar de zus die schreeuwde om haar broer... en geen antwoord kreeg.

>Ao, alsjeblieft... Of Rain, of Kai... Wie dan ook...<

Mayonaka keek naar de zuidelijke toren. Naraku had gezegd dat ze op de terugweg langs het dorp zouden gaan, dus die toren was het dichtst bij datzelfde dorp. Ze stapte bij het raam vandaan, keek even terug en fluisterde. "Ze mist hem echt..."

"Sinds ze Naraku over die kortere weg hebben verteld," mompelde Matsuru. "gaat het steeds slechter met haar."

"Dus dan is het toch waar." Mayonaka draaide zich naar de kant van de jongeman.

"Het is moeilijker voor het hart wanneer een geliefde net buiten je bereik is, dan wanneer ze ver weg zijn."

Matsuru knikte. "Ze zeiden dat ze over ongeveer twee weken terug zouden zijn. Ik weet niet waar ze nu zijn, maar Sushi probeert wolken te vangen. Twee weken... ze zijn nog te ver weg."

"Zelfs voor Kai's magie..."

"Zelfs voor Kai's magie.", herhaalde Matsuru.

"Sushi?" Naraku opende voorzichtig de deur naar de torenkamer. Ze stapte naar binnen en vond de jonge vrouw bij het raam. Het Elfenmeisje had zich klein gemaakt en probeerde zich te verstoppen. "Heb... heb je antwoord gekregen?"

"Natuurlijk niet.", snifte Sushi. Haar gezicht was tussen haar armen verborgen. "Daar ben ik een te grote mislukkeling voor."

Naraku knielde naast de vrouw en legde een hand op haar schouder. "Je bent geen mislukkeling.", stelde ze haar gerust. "Ze zijn gewoon nog te ver weg. Ze moeten nog zeker veertien dagen reizen. Maak je maar geen zorgen; hij komt echt wel!"

"Ik had met hem mee moeten gaan!" Sushi liet haar betraande gezicht zien. "Hij is daar helemaal alleen!"

Naraku keek verward. "Maar je bent zelf ook op reis geweest. Wij zijn naar de woestijn gereisd, terwijl Ao hier bleef."

Sushi gebruikte haar mouw om haar ogen te drogen. "Ja, dat weet ik.", stamelde ze.

"Maar toen wist ik waar hij was. Ik wist waar hij was... net zoals toen ik mijn Elfenstam verliet om een heks te worden. Ik maakte me geen zorgen om hem, want ik wist dat hij thuis was."

"Maar hij was jou achterna gegaan.", zei Naraku. "Hij miste je zo erg, dat hij je ging zoeken."

Sushi knikte. "Ik denk dat ik meer op Ao lijkt, dan ik ooit zal toegeven.", fluisterde Sushi. "Zolang we weten waar de ander is, kunnen we de afstand aan... Het is

gewoon... ik weet niet waar hij is!” Sushi stond op en keek uit het raam. “Is hij veranderd? Is hij gewond? Misschien mist hij wel een arm of een been!”
“Als hij gewond was geraakt, had Kai me dat laten weten.”, verzekerde Naraku haar.
“Vooral als hij een arm of een been zou missen.”

“Nee, dat zou hij niet!”, snauwde Sushi terug. “Want zo is mijn broer! Hij zou niet willen dat we ons zorgen zouden maken en daarom Kai verbieden het ons te vertellen!”

Naraku zuchtte. “Ik weet dat je je zorgen maakt, maar ik kan de tijd niet versnellen, zelfs niet met mijn magie.” Ze sloeg een arm om het meisje. “Misschien heb je wat afleiding nodig. Waarom ga je geen nieuwe kleren maken voor de jongens? Na een jaar zullen ze vast wel nieuwe kleren nodig hebben.”

“Maar wat zijn hun maten?”, riep Sushi uit. “Zijn ze gegroeid? Zijn ze afgevallen? Aankomen? Meer spieren? Missen ze een arm of een been?”

“Houd op over missende armen of benen!”, rolde Naraku met haar ogen. “Ze zijn alle drie nog heel! En als je nog geen kleren voor hen wilt maken, maak dan maar iets voor mij.”

Sushi keek haar Hoofdvrouw aan. “Ja, jij kan wel wat nieuwe kleren gebruiken. Je blijft ze vernielen, behalve de schoenen. Hoeveel eenzame schoenen heb je nu wel niet?”

Naraku lachte ongemakkelijk. Ze wist dat ze een gevarenmagneet was en dat haar kleding vaak sneuvelde tijdens gevechten, maar de schoenen bleven ongeschonden.

“Misschien moet ik iets maken dat bij die schoenen past. Trouwens, je hebt nog steeds een koninklijke jurk nodig. Wat als je belangrijk bezoek krijgt?”

“Er zijn nog wat jurken uit de tijd dat Keirans voorouders hier woonden.”, glimlachte Naraku. “Die worden toch niet gebruikt.”

“Maar die zijn vreselijk uit de mode!”, riep Sushi verbijsterd uit. “Ik bedoel, die hoge kragen?! Dat past je totaal niet! Jij bent het type die straalt in een jurk met blote schouders.”

“Zie je wel?” Naraku duwde haar de kamer uit en volgde haar de trap af. “Nu al barstensvol inspiratie. Je kunt die inspiratie net zo goed gebruiken nu het nog vers is.”

Mah-Lin droeg drie grote vissen de keuken in. “Ah, Mah-Lin.” Mayonaka verwelkomde haar met een glimlach. “Tjonge, toen je zei dat je grote vissen had gevangen, maakte je geen grapje.”

Mah-Lin legde ze op tafel. “Meestal zitten alleen kleine vissen in de ondergrondse poel vast, maar misschien delen deze drie één brein” Mayonaka giechelde en Mah-Lin ging verder. “Nou, wil je deze voor het avondeten gebruiken, of moeten ze de voorraad in?”

Mayonaka schudde haar hoofd. “Nee, laten we vanavond vis eten. Ik vond een pot met daarop ‘Vismarinade’ geschreven en het ruikt goed, dus laten we die gebruiken.”

“Heeft Kai die marinade gemaakt?” Mah-Lin deed een stap opzij zodat Mayonaka een mes kon pakken.

Mayonaka knikte. “Ja, en hij heeft zelfs opgeschreven voor welk recept het bedoeld is.” Ze liep naar een boek. “Het lijkt me niet zo moeilijk om te maken. Het is best fijn dat hij een bijpassend receptnummer op de pot heeft geschreven. Het maakt alles een stuk makkelijker. Ik zou alleen willen dat hij de dingen meer... logischer zou organiseren.”

Mah-Lin keek naar het boek. “En dat hij eens normale namen zou bedenken.” Ze sloeg een paar pagina’s om. “Kai’s Prachtige Pannenkoeken?”

“Ik heb besloten tussen de regels door te lezen.”, glimlachte Mayonaka. “Zeg eens, waar is Blade?”

“Oh, Blade is bij Dusk.” Mah-Lin keek op. “Hij staat erop hem minstens een uur per dag te berijden, om dat paard in vorm te houden.”

“Ga je dan niet met Larymah rijden?”, vroeg Mayonaka.

“Larymah houdt niet van korte ritjes.”, schudde Mah-Lin haar hoofd. “Ze houdt van lang en hard rennen.”

“Net zoals haar ruiter.”

“Dus ik neem haar elke drie dagen mee voor een ritje.”, legde Mah-Lin uit. “Maar ik moet toegeven dat ik nooit had gedacht dat ze mij als ruiter zou accepteren. Ze is zo pittig... Dat had ik al gemerkt toen we de woestijn verlieten. Ik dacht dat je vader mij een ongetraind paard had gegeven, omdat ik ooit een slaaf ben geweest.”

Mayonaka lachte en sneed de vis door. “Vader gaf ons zijn beste paarden en ik wed dat hij wist dat Larymah geschikt voor je was.”, zuchtte ze. “Ik wou dat Crescentus net als Larymah was...” Mah-Lin keek om zich heen om te zien of ze ergens mee kon helpen, totdat Mayonaka haar een mes en wat wortelen overhandigde. “Crescentus is zo’n showpony; ze heeft een hekel aan vuil. Als het aan haar lag, zou ze het kasteel intrekken, bedienden eisen en nooit meer naar buiten gaan.”

“Weet je zeker dat het paard niet op haar ruiter lijkt?”, plaagde Mah-Lin.

“Hé, vriend.” Blade aaide het paard over zijn neus. “Klaar voor een ritje? Ik wed dat je niet kunt wachten; het is alweer een week geleden dat we konden rijden.”

>Regen niet goed.< Het paard liet telepathisch weten dat hij niet van regen hield.

>Rennen, rennen! Blade snel!<

“Je hebt er zin in, merk ik.”, grijnsde Blade en pakte een zadel. “Ik houd ook niet van stormen, maar de natuur is het enige dat we niet kunnen beheersen.” Dusk keek naar Blade. “Oké, Naraku kan dat wel, maar het is het enige dat we *niet zouden moeten* beheersen. Hoe dan ook, laten we aan je conditie werken. Als Foxis terugkomt, wil hij geen lui paard zien, maar zijn trotse vader!”

Nadat hij het paard het hoofdstel had opgedaan, klom Blade op zijn paard en merkte dat hij snel moest gaan zitten, anders zou het paard zonder hem vertrekken.

Buiten de stallen botste hij bijna tegen Matsuru op. “Ho, sorry.”, verontschuldigde Matsuru zich.

“Geen zorgen.”, glimlachte Blade naar zijn beste vriend. “Dusk heeft er gewoon veel zin in. Wil je mee? Je kunt Peer zadelen en...”

“Nee, nee, dank je.” Matsuru hief zijn handen op. “Ben je van plan lang weg te blijven?”

“Niet zo lang.”, voorspelde Blade. “Tenzij Dusk mij weer ontvoert. Waag dat niet weer, meneertje!”, waarschuwde hij zijn paard. “Tenzij je Mah-Lin’s woede weer wilt meemaken!” Als antwoord snoof Dusk beledigd. “Dus, eh... ik hoorde Sushi.”

Matsuru keek naar de grond. “Ah, ja... dat.” Er viel een korte stilte. “Ik denk dat ze hem echt heel erg mist.”

“Dat was duidelijk, ja.”, rolde Blade met zijn ogen. “Misschien hadden we die Yami-gast met Rain en Kai mee moeten sturen en hem hier laten blijven.”

“Dat zou Naraku’s hart gebroken hebben.”, zuchtte Matsuru en keek naar de jongeman op de kantelen, die wacht dienst had. “Ik weet niet wat beter is.”
“Zij had het wel overleefd.” Blade haalde zijn schouders op. “Zolang ze mij en jou heeft, redt ze het wel.” Even keek Matsuru weg, met verdriet op zijn gezicht geschreven. “Is er iets wat je dwars zit?”
“Oh, nee, nee.”, zwaaide Matsuru met zijn handen. “Ik... ik vraag me af of ze me nog wel nodig heeft.”
“Natuurlijk wel.”, stelde Blade hem gerust. “En als je me nu wilt excuseren, mijn paard wil gaan en ik kan hem niet langer tegenhouden.”
“Veel plezier.”, wenste Matsuru hem toe.
“Ik ben snel terug!”, antwoordde Blade, maar Dusk briepte. “Of misschien niet zo snel... Hé, Dusk, ik ben degene die de leiding heeft! ...Lach niet zo!”

Keiran zag Blade op de rug van zijn paard het kasteel verlaten. Hij was blij dat Naraku de poorten had betoverd, waardoor ze op magische wijze opengingen als één van hen in de buurt was. De poorten zouden alleen op hen reageren, niet op de vermiste stamleden, want de spreuk was na hun vertrek uitgesproken. Hij kon zich de dag herinneren dat Naraku voor het eerst de deuren probeerde te betoveren. De eerste zeven deuren blies ze per ongeluk op, vlogen in brand of waren voor altijd op slot... totdat Naraku ze alsnog opblies.

Oefening baart echter kunst en Naraku slaagde erin om de betovering na de negentiende set deuren vlekkeloos te volbrengen.

Een Magiegebruiker. De liefde van zijn leven was een Magiegebruiker. Niet alleen dat, maar ze was ook een ware Hogere. Een godin als je haar zo zou willen noemen. En hij... hij was slechts een Yami, een magieloze soldaat van een dwalende stam. Even dacht Keiran aan zijn oudere broer, de leider van de Yami, die zijn vrienden en stam had meegenomen om een thuis te vinden. Zouden ze dat thuis gevonden hebben en, wat nog belangrijker was, zouden de mannen vrouwen hebben gevonden? Toen de Yami vertrokken, bestond de stam alleen uit mannen.

Plots verscheen Naraku uit het niets, vlak naast hem. Met een schreeuw sprong Keiran achteruit en hield zijn hand tegen zijn borst, alsof zijn hart eruit zou barsten.

“Alsjeblieft, red me!”, smeekte Naraku. “Sushi wil een jurk met zes lagen voor me maken!” Ze keek naar het bleke gezicht van haar geliefde. “...Is er wat?”

“Besluit me nooit... nooit meer!”, snakte Keiran naar adem.

“Ik sloop niet.” Naraku schudde haar hoofd.

“Ook goed, teleporteer dan niet meer zonder waarschuwing.” Keiran kwam weer op adem. “Ik ben geen Magiegebruiker. Ik voel je niet aankomen.”

“Matsuru, Blade, Mah-Lin en Mayonaka hebben ook geen magie...”, mompelde Naraku. “Heb ik je laten schrikken?”

“Nou... ja!”, beet Keiran terug. “Ik ben opgevoed als een Yami; dat betekent dat je altijd met één oog open slaapt!”

“Nu praat je onzin.” Naraku legde haar handen op haar heupen. “Ik heb je zien slapen. Je slaapt altijd met twee ogen dicht!”

“Dat bedoelde ik niet...”, zuchtte Keiran. “Het was een metafoor, beeldspraak. Het betekent dat ik geleerd heb om altijd voorzichtig te zijn en het onverwachte te verwachten.”

Naraku probeerde te begrijpen wat Keiran bedoelde. “Dus... je schrok omdat je... wacht... het onverwachte niet verwachtte?”

“Laat maar en kus me...”, zuchtte Keiran, in de hoop deze zinloze discussie te beëindigen.

Naraku was met succes afgeleid en maar wat blij gaf ze gehoor aan zijn verzoek. Ze sloeg haar armen om hem heen. Keiran boog voorover, drukte zijn lippen op die van haar en liet hem verdwalen in een moment van rust...

...letterlijk een moment, omdat een telepathisch ‘ah-hum’ hun hoofd vulde. Keiran en Naraku keken opzij, naar de binnenplaats, waar Matsuru met zijn armen over elkaar stond.

>Had jij geen wachtdienst?<, zond Matsuru naar Keiran.

Keiran zuchtte. “Waarom haat hij me zo?”, mompelde hij.

Naraku zag Matsuru weglopen. “Hij haat je niet.”, glimlachte ze.

“Hij mag mij ook niet.”, bromde Keiran. “En Blade ook niet...”

“Ze zijn gewoon wat overbezorgd.”, probeerde Naraku hem op te vrolijken. “Zij hebben mij opgevoed; ik ben als een dochter voor ze.”

“Ik kan begrijpen waarom Ao een hekel aan me heeft. Het was één van mijn stamleden die zijn geliefde doodde... ook al was het een ongeluk.” Keiran liet Naraku gaan.

“Maar ook hij mag het wel eens loslaten. Het is al zo’n drie jaar geleden!”

“Clover liet nooit iemand toe.”, fluisterde Naraku, terwijl ze Keiran weer in haar armen nam. Hij liet haar haren door zijn vingers glijden. “Ao was de enige die ze haar ware zelf liet zien... Ik denk niet dat hij je de schuld geeft van haar dood. Ik denk dat hij spijt heeft dat hij haar nooit echt heeft leren kennen.” Ze legde haar armen om zijn nek. “En om liefde te vinden, zoals wij dat deden.”

Ze deelden een korte kus, maar het moment was al verpest. Keiran liet het meisje los en deed een paar stappen richting de kantelen. “Dus... wanneer komen ze terug?”

“Kai zei dat ze een doorgang tussen de bergen hadden gevonden.”, antwoordde Naraku. “Dus in plaats van er omheen te gaan, kunnen ze veel tijd winnen. Volgens de dorpsoudsten waren er geen andere dorpen meer in het koninkrijk.”

“Dus hoeveel tijd zullen ze winnen door die route te nemen?”, wilde Keiran weten.

“Ze schatten ongeveer een week.” Naraku keek uit over de vallei. “Maar door die storm en regen hebben ze waarschijnlijk toch weer vertraging opgelopen.”

“Wanneer nemen ze weer contact met je op?” Keiran leek niet zo blij te zijn dat ze zo dichtbij waren.

“Aan het einde van deze week.” Naraku merkte ook zijn afstand op. ‘Waarom maak je je zorgen?’, dacht ze. ‘Rain en Kai haten je niet! En de anderen komen er wel overheen.’ Maar diep van binnen twijfelde ze. Er waren drie jaar verstreken sinds Keiran zijn stam en familie voor haar opgaf, en nog steeds tolereerden Blade en Matsuru hem alleen. Misschien... misschien als Ao Keiran zou vergeven, dan zouden Blade en Matsuru dat ook doen!

“Ik...”, begon Naraku. “Ik zal kijken of ik Sushi nog wat kan opvrolijken.”, mompelde ze en liet degene van wie ze hield achter op de kantelen. Keiran keek haar na en voelde hoe zijn hart van binnen samenknep. Ze verdiende dit niet... zij had dit nooit verdiend. Toch slikte ze het allemaal en droeg een last die alleen de zijne had moeten zijn. Hoe kon ze zichzelf de schuld geven van dit alles? Hij was het die haar onwaardig was, niet zij...

“Naraku?” Keiran zag dat ze zich omdraaide. Een sprankeling van hoop was in haar ogen; waar hoopte ze op? Een verontschuldiging? Een liefdesverklaring? Een bedankje? Wat had ze op dit moment nodig? Een simpele ‘ik hou van je’ zou nooit genoeg kunnen zijn, en een ‘het spijt me’ zou haar droevige gevoelens bevestigen. Wat betreft een bedankje... ‘Bedankt’ waarvoor? Hem laten weten dat iemand die hem haatte, snel weer thuis zou zijn?

Hij zag het in haar ogen. De glans van de hoop was verdwenen en het meisje wendde zich weer af. Hij had te lang gewacht...

“Ik ben het niet met dit scenario eens.”

“Oh, we hebben dit scenario al eens eerder gedaan en het heeft altijd gewerkt.”

“Daarom ben ik het er niet mee eens, het mist stijl en creativiteit.”

“Kijk, we hebben het hier over gehad, maar geen van de andere scenario’s past. Overvallen, verdwaald, een ongeluk... Nee, door het slechte weer van de afgelopen dagen past dit scenario het beste.”

“Bla, bla.”

“Hé, ik ben de leider van deze groep!”

“Ben je dat?”

“Waarom?”

“Omdat ik het zeg!”

“...Tja, daar kan ik niets tegenin brengen...”

Somber liep Naraku de keuken in, waar Mayonaka bijna klaar was met het bereiden van het avondeten. “Oh, Naraku, je bent net op tijd om... Oh jé, dat ziet er slecht uit.”

“Wat ziet er slecht uit?” Naraku keek om zich heen en probeerde te achterhalen wat de donkergetinte vrouw bedoelde.

“Ik bedoelde: je ziet er verdrietig uit.” Toen Naraku’s gezicht weer naar beneden ging, wist ze dat ze het goed had geraden. “Is er iets gebeurd? Had je ruzie met Matsu?”

Naraku schudde haar hoofd. “Nee, ik heb hem amper gezien vandaag.”

Mayonaka ging naast het meisje zitten. “Waar gaat het dan over?”

Naraku slikte. “Het is Keiran...”, gaf ze toe. “Hij voelt zich nog steeds niet thuis.”

“Mist hij zijn vrienden?”, vroeg de woestijnprinses.

Naraku knikte. “Maar daar gaat het niet om... Het gaat om Matsu, Blade en Ao. Ik bedoel, jij en Sushi lijken met hem overweg te kunnen, net als Mah-Lin. Waarom kan Matsu hem niet accepteren zoals jij dat doet?”

Mayonaka stond weer op en dacht even na. “Ik weet het niet echt. Ik weet wel dat ouders nogal kieskeurig kunnen zijn als het gaat om de liefde van hun kind. Misschien zijn ze bang dat hij je hart zal breken of je zal verraden.”

“Maar Keiran zou me nooit verraden!”, sprong Naraku op.

“Elke man en vrouw heeft zijn of haar prijs.”, vertelde Mayonaka de paarsharige Hoofdvrouw. “Ik ken een meisje dat alles heeft opgeofferd wat ze had, alleen maar om één van haar vrienden te redden... Ook al betekende dat een gekke heksenmeester oppermachtig zou worden...” Naraku keek weer naar de tafel. “Ook al wisten we toen nog niet waar je vandaan kwam, je verkoos Matsu boven de veiligheid van Seken. Als Lord Zashjan jouw krachten had gekregen, was hij onoverwinnelijk geweest.”

“Was ik egoïstisch?”, vroeg Naraku. “En ben ik nu egoïstisch?”

Mayonaka glimlachte. “Mensen zijn altijd egoïstisch. Wat ze ook doen, ze doen het voor zichzelf. Zelfs als ze iets uit onbaatzuchtigheid lijken te doen, is er altijd een dieper verlangen. Jij was degene die wilde dat Matsuru veilig was. Clover gaf haar leven, omdat ze niet wilde dat jou wat overkwam. En al die keren dat Sushi zichzelf belachelijk maakt... omdat ze ons beter wilde laten voelen. En als je aanbiedt om mij in de keuken te helpen, verwacht je dan niet op zijn minst een ‘Dank je wel’ terug? Dat betekent dat je iets terug wilt om je goed te voelen, ook al is het maar een woord.”

“Dus egoïstisch zijn is goed?” Naraku raakte in de war.

“Er zijn twee soorten egoïsme.”, legde Mayonaka uit. “Degene waar je dingen doet om *jezelf* beter te maken en degene die je een beter gevoel geeft omdat *anderen* gelukkig zijn. De eerste is de slechte soort en de tweede de goede. Maak je er maar geen zorgen over, aangezien je nog nooit iets hebt gedaan om je boven anderen te stellen... tenminste, nog niet. En laten we dat zo houden.” Mayonaka realiseerde zich plotseling iets. “Hoe zijn we van jongens naar egoïsme gekomen?”

Naraku leunde tegen de tafel en keek naar de grond. “Soms benijd ik je, Mayonaka.”, gaf Naraku toe. “Jij hebt geen Sonaï, of zelfs een geliefde. Je zit er niet tussenin.”

“Nou, eh...” Mayonaka draaide zich snel om en verborg haar blos. “Och, kijk eens naar het brood, het is eindelijk klaar!”

“Mayonaka?” Naraku keek verward op. “Waarom ben je...?”

Op dat moment opende Matsuru de deur en liep de keuken in. “Hé Mayonaka, heb je hulp nodig?”, vroeg hij. Mayonaka schrok zo van zijn onverwachte binnenkomst dat ze een korte gil slaakte en het brood in de lucht gooide. Naraku kon het nog net vangen, voordat het de vloer raakte. Mayonaka had haar handen voor haar mond geslagen en werd snel rood. “Oh, het spijt me, Mayonaka.”, glimlachte Matsuru. “Ik wilde je niet laten schrikken.”

“Oh, oh!”, stamelde Mayonaka. “Het is al goed! Ik bedoel, ik dacht net aan... dingen en toen kwam je binnen, en ik had je niet verwacht en nou, eh, oh, het avondeten is klaar, zullen we het naar de troonzaal brengen?”

Naraku staarde naar de jonge vrouw. “Eh? Mayonaka? Is alles in orde?”

“Natuurlijk is alles in orde, ik schrok gewoon, dat is alles.”, zweette Mayonaka.

“Waarom zou er iets aan de hand zijn? Ah-ha-ha-ha!”, lachte ze.

Plots bereikte een telepathisch bericht de mensen in de keuken. >Iedereen, we hebben bezoek! Zal ik ze binnenlaten?<, vroeg Keiran om toestemming.

>Hoeveel?<, antwoordde Naraku vanuit de keuken. >Lijken ze gevaarlijk?<

>Drie mannen; ze zeggen dat ze pelgrims zijn.<

“Pelgrims verafschuwen geweld.”, vertelde Mayonaka Naraku. “Maar ze reizen meestal in grote groepen.”

“Nou, zij zijn met drie en wij met zeven, dus we kunnen ze het voordeel van de twijfel geven.”, knikte Matsuru. “Kleinere groepen zijn niet ongebruikelijk.”

“Oké dan.”, besloot Naraku. >Laat ze binnen, maar wees voorzichtig. De laatste keer dat we pelgrims ontmoetten, werden ze gevolgd door een horde rovers.<

Snel haastten ze zich allemaal de keuken uit, waar Mayonaka als laatste wegliep. “Jij idioot.”, siste ze tegen zichzelf. “Je moest jezelf gewoon voor weer schut zetten. Wat zal hij nu wel niet denken?”

Niet veel later verzamelden ze zich allemaal op de binnenplaats, waar drie jongemannen werden begroet door de nieuwsgierige IJsjagers. Toch wist niemand goed wie als eerste moest spreken.

Eén van de pelgrims stapte naar voren; hij was waarschijnlijk de leider. “Mijn naam is Toh en ik ben de leider van deze groep. We hoorden verhalen dat er hier een kasteel was met een beeldschone koningin... maar het lijkt erop dat de verhalen de schoonheid van alle vrouwen in het kasteel onvermeld lieten.” Bijna onzichtbaar ging de jongeman van vrouw naar vrouw. Binnen een fractie van een seconde had hij gezien wat hij nodig had.

Het Elfenmeisje kon niet de koningin zijn; de informatie die ze hadden, sprak alleen over mensen.

De vrouw met de donkere huid begon te blozen en hield haar handen tegen haar gezicht. Ze was gevleid, maar niet degene die de leiding had.

De oosters-uitziende vrouw grijnsde, maar de donkerharige man achter haar liet Toh weten dat ze niet alleen bezet was, maar ook dat de vrouw genoot van zijn jaloezie. Er bleef hem maar één optie over: het onschuldig-ogende paarsharige meisje in het midden, die duidelijk de betekenis van zijn boodschap had gemist. ‘Oh, kom op.’, dacht Toh. ‘Dit meen je niet! Als we dit goed spelen, zijn we zo rijk, dat we een hele eeuw op onze lauweren kunnen rusten!’ Toh stapte op Naraku af en boog, gevolgd door zijn kameraden. “Maar niemand kan tippen aan de schoonheid van een ware koningin.”, ging hij verder. “Zonder twijfel hebben de Hogeren u gezegend, oh, koningin van dit kasteel. Nooit eerder heb ik zo’n schoonheid gezien... alsof ik een Hogere aanschouw!”

Episode 228: De Modderpoel

“Zonder twijfel hebben de Hogeren u gezegend, oh, koningin van dit kasteel. Nooit eerder heb ik zo’n schoonheid gezien... alsof ik een Hogere aanschouw!” Naraku keek geschokt naar de man, die zichzelf had voorgesteld als Toh. >Hij denkt niet echt dat je een Hogere bent.<, informeerde Keiran haar geïrriteerd, telepathisch. Was hij nog steeds van streek over hun kleine meningsverschil? >Hij probeert je ko...<

>Vleit je!<, onderbrak Matsuru hem. >Hij vleit je gewoon.< Matsuru keek Keiran boos aan, alsof hij wilde zeggen: ‘dat soort taal leren we haar niet.’

Naraku herstelde zich snel en keek naar de drie mannen. “Een Hogere!” Ze probeerde te lachen. “Wat een gedachte. Nou, u bent in ieder geval welkom.” Naraku boog, maar zag vanuit haar ooghoeken dat Mayonaka een hand voor haar gezicht hield. Oh, dat was waar! Ze was nu een koningin en koninginnen buigen niet. “Vergeef het ons, we zijn nog niet gewend aan bezoek, maar uw gezelschap is net zo welkom als de warme zon. Dit is mijn stam, De Ijsjagers, en wij heersen over het land van MorgenSneeuw.” Opnieuw viel er een korte stilte. “Oh, en mijn naam is Naraku. Ik ben de Hoofdvrouw van deze stam en koningin van deze landen. Waarmee kunnen wij u van dienst zijn?” Toh en zijn mannen stonden op en toonden gepast respect voor de koningin. “Deze mannen zijn mijn vrienden Behn en Rons en we zijn vreedzame pelgrims. We volgen het pad van geweldloosheid, in onze zoektocht naar verlichting door de Hogeren.”

>Geweldloosheid?<, merkte Blade op. >Waarom heb ik dan drie zwaarden en vier messen gezien?<

>Voordeel van de twijfel.<, glimlachte Mah-Lin. >De zwaarden zijn misschien bedoeld om overvallers af te schrikken en de messen kunnen slechts gereedschap zijn. Beoordeel een boek niet op zijn kaft.<

“Onze reis is lang en zwaar geweest.”, vervolgde Toh. “De recente stormen hebben ons uitgeput. We zouden het zeer op prijs stellen als u ons zou eren met uw gastvrijheid.”

Naraku glimlachte. “Natuurlijk mag u zo lang blijven als u wilt.” De Hoofdvrouw en koningin wendde zich tot Mayonaka. “Vrouwe Mayonaka, kunnen wij onze gasten uitnodigen voor het diner?”

“Natuurlijk.”, glimlachte Mayonaka. “Ik zal zorgen dat ze aan niets ontbreekt.”

Deze vriendelijke daad scheen de drie mannen te doen schrikken; ze hadden duidelijk niet verwacht dat ze voor het avondeten zouden worden uitgenodigd. “Majesteit”, begon Toh, “we zijn zeer verheugd dat u ons uitnodigt voor het diner, maar...”

“Het is geen probleem.”, antwoordde Naraku. “Het zou ons een eer zijn.”

“Dat is het niet, alstublieft, vergeef me.” Toh probeerde het nog een keer. “Het is alleen... mijn vriend Rons is allergisch voor wortelen. Als uw Vrouwe zoveel moeite doet...”

“Het is geen probleem.”, zei Mayonaka. “Maar het is goed dat u ons op de hoogte stelt, want vanavond eten we inderdaad wortelen. Wat brood en een salade zijn echter zo gemaakt. Zijn er nog andere ongemakken waarvan we op de hoogte moeten zijn?”

“Nee, mevrouw.”, boog Toh. “Uw inspanningen zijn goddelijk.”

“Nou, dan is dat geregeld...” Naraku keek Mayonaka aan, die zich verontschuldigde met een buiging. “Misschien wilt u zich even opfrissen. Heer Blade, zou u zo vriendelijk willen zijn om onze gasten naar een kamer te begeleiden?”

“Natuurlijk.” Blade stapte opzij. “Als de heren mij willen volgen...”

Toh knikte. “Wij danken u, uwe Hoogheid.” Toh boog en draaide zich naar Blade.

“Uwe Majesteit.” De man genaamd Rons boog voor de koningin en volgde zijn vriend.

“Uwe Hoogheid.” De man genaamd Behn boog ook, voordat hij zijn vrienden volgde.

De vier verlieten de binnenplaats, maar de rust was nog niet wedergekeerd. “Heb ik het goed gedaan?”, vroeg Naraku aan Matsuru.

“Je deed het prima.”, glimlachte hij. “Als een echte dame!”

“Het voelt zo onwennig.”, gaf Sushi toe. “Al dat ‘Vrouwe’ en ‘Heer’-gedoe... ik vind het maar niks.”

“Ik ook niet.”, knikte Mah-Lin. “Ik blijf me zorgen maken dat ik niet zal reageren als iemand mij ‘Vrouwe Mah-Lin’ noemt.”

“Ik hoop dat ze snel verder gaan.”, ging Sushi verder. “Dit voelt als een toneelstuk! Zolang zij blijven, kan ik niet uit de band springen en gek doen.”

“Jij doet altijd gek, ook als je probeert normaal te doen.”, plaagde Matsuru.

Naraku lachte zachtjes. “Dus, zijn ze weg?”

Keiran keek om zich heen. “Ja, ze zijn weg. Ik denk dat ik wat water voor ze ga halen.”

“Dat zal ik doen, jij hebt wachtdienst.”, bood Mah-Lin aan. “Waarom vroeg je dat, Naraku?”

Maar op het moment dat Mah-Lin zich tot haar Hoofdvrouw wendde, draaide het meisje zich om en rende naar de deur van het kasteel. Ze waren allemaal verbluft, maar realiseerden zich plotseling waarom ze zo’n haast had en keken haar glimlachend na, voordat ze hun taken weer oppakten.

In de keuken sneed Mayonaka wat sla en tomaten, voor ze in een kom te doen. Het geluid van een stormloop in de hal verraste haar niet, zelf niet toen het klonk alsof de stormloop over hun eigen voeten struikelde. Met een klap duwde Naraku zwaar hijgend de deur open. “Dat heeft lang geduurd, lieverd.”, glimlachte Mayonaka, mengde de ingrediënten en pakte wat maïs.

“Wat is een ‘allergie?’”, vroeg Naraku terwijl ze op adem probeerde te komen.

Mayonaka keek niet op. “Een allergie betekent dat als je iets eet, je er ziek van wordt.”

“Kan het dodelijk zijn?” Naraku bleef leergierig.

Mayonaka knikte. “Ja, als ik meneer Rons veel wortelen zou serveren, zou hij er dood aan kunnen gaan.”

“Is het een vloek?” Naraku hielp het avondeten op een kar te plaatsen.

De donkere vrouw schudde haar hoofd. “Nee, niet echt. Voor veel mensen is het niet eens een ziekte; het is wat je noemt een ongemak. Zolang je het weet, kun je er perfect mee leven. Nou ja, in de meeste gevallen, dan. Sommige mensen gaan dood aan hun allergie.”

Naraku keek om zich heen en pakte wat borden. “Kun je overal allergisch voor zijn, of alleen voor wortels?”

“Je kunt voor alles allergisch zijn, en het hangt ervan af hoe allergisch je bent en waarvoor, of het een groot of een klein ongemak is.” Mayonaka verzamelde de messen en vorken. “Ik heb een lichte allergie voor citrusvruchten; als ik ze eet, krijg ik een dag of twee wat pijn in mijn mond. Het heeft me er nooit van weerhouden om ze te eten... niet dat ze hier groeien.”, zuchtte ze verdrietig. “Mijn allergie is zo klein en het resultaat is zo nihil, dat ik het niet erg vind om een dag of twee wat pijn te hebben, als dat betekent dat ik het zoete sap van een ananas of sinaasappel kan proeven.”

“Heb ik een allergie?”, vroeg Naraku zich af en volgde Mayonaka met de borden naar buiten. “Voor zover we weten niet, lieverd.”, glimlachte Mayonaka. “Maar jij bent dan ook een Hogere. Als je een allergie had, hebben je genezende krachten dat vast al genezen.”

“Moet ik je allergie genezen?”, stelde Naraku voor.

“Dat hoeft niet. Mijn allergie is zo licht en er zijn hier toch geen citrusvruchten. Waarom zou je je energie verspillen aan iets dat mij, mij maakt?”

Blade opende de deur van een kamer. “We hopen dat deze kamer zal voldoen.” Blade had een hekel aan formaliteit, maar hij beseftte dat hij beleefd moest blijven tegen de gasten, ook al vertrouwde hij ze niet. “We hebben niet veel kamers met drie of vier bedden; de meesten hebben er twee.”

De drie mannen stapten naar binnen en keken om zich heen. “Het is hier behoorlijk warm.”, merkte Behn op.

“De warmte komt van die muur.”, wees Blade. “We hebben een klein ‘gangenstelsel’ in de muren gemaakt, zodat er warmte door het kasteel gaat. Dat scheelt een hoop brandhout.”

“Waar komt de warmte vandaan?”, wilde Rons weten.

“De ondergrondse warmwaterbronnen.”, informeerde Blade hen. “Ze verwarmen ongeveer een vijfde van dit kasteel. Als u ze wilt gebruiken, staat u dat vrij.

Morgenavond is gereserveerd voor de mannen, dus u bent van harte welkom. Het andere moment is [Undan-yula-hai]¹. We hebben een schema.”

“Nee, nee, dank u.”, bedankte Toh Blade.

“Mij best.” Blade haalde zijn schouders op. “Als u van gedachten verandert, we hebben een rooster bij de bronnen hangen, mocht u een uur willen reserveren. Heeft u nog iets nodig? Wat extra dekens?”

“We zijn tevreden.”, glimlachte Behn.

Op dat moment werd er op de deur geklopt en Blade opende de deur. Hij was verrast zijn vrouw aan de andere kant te zien, maar realiseerde zich waarom ze was gekomen toen hij de twee emmers water zag. “Ik heb wat water voor u meegebracht.”, glimlachte ze vriendelijk. “Voor als u zich even wilt opfrissen.” Ze zette de emmers bij de open haard. “Als u wenst, kunt u de open haard gebruiken, maar we vragen u deze niet onbeheerd achter te laten. Het laatste wat we willen, is dat ons kasteel in vlammen opgaat.”, plaagde ze met een lach.

“[Aitija, oyulle, tanoh².]”, bedankte Toh beiden in de Sekense taal.

“We zullen u laten rusten.”, besloot Blade. “We dineren over een half uur. U bent van harte welkom in de eetkamer. Het is links aan het einde van deze gang, tweede rechts en dan... eh...” Hij keek Mah-Lin hulpeloos aan.

“Aan het einde van de gang weer links en dan de derde deur.”, maakte ze voor hem af.

“We hopen u te mogen verwelkomen.” Beiden maakten een lichte buiging en lieten de reizigers alleen

>Volgens mij heb je een kleine rondleiding door het kasteel nodig.<, plaagde Mah-Lin haar man.

>Och, zwijg toch.< Blade gromde. >We gebruiken de eetkamer nooit.<

>Oh, *mij* hebben hem zeker wel gebruikt.< Mah-Lin duwde hem tegen een muur. “En de troonzaal is nu ook leeg...”, fluisterde ze in zijn oor.

Terug in de kamer keken Behn, Rons en Toh om zich heen. “Nou, dit is onverwacht.”, mompelde Rons. “Ik had een stal of een simpele kamer verwacht, maar niet dit!” “Om nog maar te zwijgen dat we zijn uitgenodigd voor het avondeten.”, zei Behn. “Dat is nog nooit gebeurd...” “Mannen, ik geloof dat we op het punt staan een bijna fatale fout te begaan.” Toh keek naar zijn mannen. “We laten ons overweldigen. Als we onze focus verliezen of te dichtbij komen, verliezen we ons doel uit het oog.” Behn en Rons knikten. “We zullen onszelf herwinnen en de verleiding weerstaan... en vergeet niet je ogen open te houden.”

In de eetkamer keek Naraku toe hoe Mayonaka de tafel dekte. Ze gebruikten deze kamer bijna nooit; meestal aten ze samen in de troonzaal, aan een kleine tafel of zelfs op de grond. Maar als je het beeld van een koninkrijk hoog wilt houden, moet je soms gewoonten verbergen voor vreemden of gasten.

De grote tafel, gemaakt van licht hout, fleurde de kamer op. De kamer zelf had donkere tapijten aan de muren. Mayonaka wilde ze wegdoen, of in ieder geval schoonmaken, maar Sushi vertelde haar dat deze wanddecoraties historische waarde hadden. Ze zou een manier zoeken om ze veilig schoon te maken. Die belofte werd twee jaar geleden gedaan.

“Waar zit ik?”, vroeg Naraku aan Mayonaka.

“Aan het hoofd van de tafel.”, wees Mayonaka. “Dat betekent dat Keiran tegenover je moet zitten.”

“Waarom?”

“Omdat hij je Sonāi is, natuurlijk.”, glimlachte Mayonaka.

Naraku zweeg, maar keek toen op. “Ik wil niet dat ze het weten.”, zei ze ineens.

“Pardon?”, vroeg Mayonaka.

“Wat als we ze niet kunnen vertrouwen?”, legde Naraku uit. “Ze zeiden dat ze pelgrims waren, maar pelgrims dragen nooit zwaarden. We spraken af om ze het voordeel van de twijfel te geven, maar wat als ze ons verraden? Nee, ik geef ze geen kans om een geliefde tegen mij te gebruiken. Sterker nog, ik denk dat ik daar een regel van maak: het mag nooit worden onthuld wie de geliefde van de leider is, zodat het niet tegen hem of haar gebruikt kan worden.”

“Dat is nobel, lieverd.” Mayonaka glimlachte. “Maar je houdt van ons allemaal...”

De nacht viel. Het avondeten verliep rustig en de drie ‘pelgrims’ vertelden over hun reizen en wat ze van de wereld hadden gezien. De Ijsjagers waren zich niet bewust van hun duistere motieven en gingen vredig naar bed, met Blade op de kantelen als bewaker. Mah-Lin zou hem vergezellen, maar ze voelde zich niet zo goed en Blade bood haar aan om het alleen te doen.

In zijn bed keek Keiran naar het plafond, terwijl Naraku tegen hem aan hing, fluitend als een kleine vogel. Ze was kleiner dan hij, bijna een halve kop kleiner, maar dat vond hij niet erg. Zij was zijn kleine Hogere.

Keiran kon echter niet slapen en stapte uit bed. Hij had een vreemd voor gevoel, alsof er iets ergs stond te gebeuren. Hij kon niet zeggen wat, maar hij had het gevoel dat zijn

verloofde hem in de nabije toekomst nodig zou hebben. Wat veroorzaakte dit gevoel; waren het de drie pelgrims? Dit gevoel kwam tenslotte tegelijk met hen.

Keiran keek de kamer rond. Aan de ene kant zag hij zijn plannen om een 'inloopkast' te bouwen. Hij had uitgerekend hoeveel stenen hij nodig zou hebben voor deze ruimte. Naraku had hem vaak gevraagd waarom hij die 'inloopkast' wilde, want ze hadden al twee kasten. Keiran zei dat het ruimte zou besparen en meer opslagruimte betekende, maar eigenlijk wilde hij er één bouwen om al haar schoenen in op te bergen. Hij had het tellen na het negentiende paar opgegeven en Naraku liet ze door de hele kamer slingeren. Het was een doorn in zijn ogen; overal schoenen!

= *Baf* =

Snel draaide Keiran zich om, waar hij Naraku op de grond zag liggen... zonder wakker te worden. Het verbaasde Keiran niet meer; dit gebeurde zo'n beetje eens in de drie nachten. Naraku kon niet stilliggen in haar slaap en belandde vaak naast haar bed. Ze werd er niet meer wakker van en ze klaagde vaak dat het door de zachte matras kwam. Met een glimlach liep Keiran naar het paarsharige meisje en tilde haar voorzichtig op. Met een kus legde hij haar terug in bed, volgde haar voorbeeld en ging weer liggen. "Als ik die kast af heb, maak ik een nieuw bed voor je." Hij kuste haar op haar voorhoofd. "Eentje waar je niet uit kunt vallen."

Twee dagen later was het weer rustig in MorgenSneeuw. De pelgrims hadden aangeboden om De Ijsjagers te helpen, wat ze maar wat graag aanvaardden. De Ijsjagers zochten klusjes die ze samen konden doen, maar Toh zei dat ze het niet erg vonden om uit elkaar te gaan. "Het geeft ons iets om over te praten.", zei hij. Matsuru merkte dat Keiran richting de poorten liep. "Waar ga je heen?", vroeg hij achterdochtig.

Keiran zuchtte en liet zijn hoofd zakken. "Sushi heeft wat kruiden nodig.", mompelde Keiran. "Naraku heeft me naar De Modderpoel gestuurd; blijkbaar vindt ze het leuk dat ik vies word..."

"De Modderpoel?", vroeg Matsuru. "Is Sushi daar vorige maand zelf niet geweest?"

Keiran knikte en merkte dat Matsuru... aardiger klonk. "Ze zei dat sommige kruiden vorige maand nog te klein waren en dat ze nu groter zouden moeten zijn. Ze had een hele lijst: Maanbroedsels, Roodspin, Zonne-appels..."

"Ja, dat vind je in De Modderpoel...", glimlachte Matsuru.

"Waarom laten we haar steeds namen verzinnen...", zuchtte Keiran. "Waar slaat 'De Modderpoel' eigenlijk op?"

"Het past anders verdraaid goed." Matsuru zag hem een paar stappen doen. "...Ik ga wel met je mee."

Keiran schrok. Matsuru sprak niet alleen met hem... maar bood ook aan om mee te gaan? Vrijwillig? "Oh... eh... prima, hoor.", was het ongemakkelijke antwoord van Keiran. Had Matsuru een verborgen agenda? Nee, zo moest hij niet denken. Matsuru was nu zijn stamgenoot. Hij was de 'vader' van zijn Sonäi. Misschien betekende dit dat Matsuru Keiran een kans wilde geven. 'Laten we die kans niet verspillen...', dacht hij. Matsuru liet Keiran het grootste deel van de weg de leiding nemen en bleef stil. Keiran voelde zich ongemakkelijk, maar deed zijn best om een goede indruk op Matsuru achter te laten. Keiran voelde echter elke afkeurende blik met iedere fout.

Uiteindelijk bereikten ze ‘De Modderpoel’, een plek die vooral in de maanden Aqway³ tot Seemas ‘De Modderpoel’ was. Het was het beste te vergelijken met een moeras, zonder de vochtige lucht. Door een nabijgelegen bron en een klein meer, kwam deze plaats vaak onder water te staan, waardoor er een rijke bodem ontstond voor verschillende zeldzame kruiden. Een goede regenbui zou hetzelfde effect hebben, dus het kon het hele jaar door glad zijn. De grond was rijk, maar je kon geen stap verzetten, zonder de modder achter je oren te krijgen.

De eerste stap die Keiran zette, liet hem al tot aan zijn enkel wegzakken. Hoe je je ook zou kleden, je zou altijd vies worden. Een zucht vol walging ontsnapte. “Je kunt maar beter uit deze... modder blijven.”, adviseerde Keiran. “Het is niet nodig dat we allebei vies worden.”

“Ik zei dat ik met je mee zou gaan.”, gromde Matsuru. “Dus, ik ga met je mee.” Hij stapte het modderige moeras in. “Wat had je nodig?”

De twee mannen verzamelden de kruiden zo snel als ze konden en kregen het vuil overal, zelfs tot aan hun ellebogen. Het werk werd in stilte gedaan, maar Keiran kon het niet laten om Matsuru zo af en toe te observeren. Als Yami had hij geleerd zijn doelwit te observeren en zoveel mogelijk te leren van één observatie.

Matsuru groef een grote plant uit, die op sla leek. Er was geen glimlach op zijn gezicht en om de één of andere reden had Keiran de indruk dat Matsuru iets dwarszat.

Misschien had hij tegenstrijdige emoties; dat hij Keiran wilde goedkeuren, maar nog niet klaar was om zijn kleine meisje te laten gaan.

“Naraku praat in haar slaap.”, zei Keiran plotseling, waardoor Matsuru opkeek. “Vaak slaat het nergens op, maar ze zegt best vaak je naam.”

“Waarom vertel je me dit?”, reageerde Matsuru bot.

“Ik dacht...”

“Misschien moet je stoppen met denken.”, beet Matsuru hem toe. “Je broer kon dat ook al niet.”

Keiran wilde zich verontschuldigen, maar zweeg. Had hij het verkeerd ingeschat? Zijn broer had hem al vaker verteld dat hij er niet goed in was. Wat was het dat Matsuru wilde horen?

“Oh, Ravenklauw.” Keiran merkte de plant plotseling op. “Dat zou het laatste moeten zijn.”

“Had jij de Dennennaalden al gepakt?”, vroeg Matsuru.

Keiran knikte en probeerde bij de plant te komen. Onverwachts zoog De Modderpoel zijn laars vast, waardoor hij zijn evenwicht verloor en plat voorover viel. De landing klonk als ‘*splort*’. Vol walging kroop Keiran weer omhoog, tot hij zacht gelach achter zich merkte. Hij keek achterom en zag dat Matsuru zijn best deed om niet te lachen, maar hij kon er niets aan doen. ‘Nou,’ dacht Keiran, ‘hij lacht tenminste...’

De laatste plant werd snel gepakt en beide jongemannen liepen De Modderpoel uit. Met hun benen schuddend en met hun handen de modder en het vuil wegvegend, probeerden Matsuru en Keiran zichzelf een beetje schoon te krijgen. “Misschien moeten we ons wassen voordat we naar huis gaan.”, stelde Matsuru voor. “Anders is straks onze bron één grote modderpoel.”

“Ik vraag me af of deze kleren ooit nog schoon worden.”, zuchtte Keiran. “Over zes weken zal ik nog modder vinden.”

“Mayonaka vertelde me dat sommige vrouwen denken dat het baden in modder hun huid zacht maakt.” Matsuuru plukte een blad uit Keirans haar. “Dus ik denk dat we haar straks kunnen vertellen of het waar is.”

“Zullen we ons wassen in de rivier of naar de waterval gaan?”, vroeg Keiran.

“Met al die modder in je oren?”, grijnsde Matsuuru. “Kies dan maar voor de waterval.”

De jongeman pakte zijn tas, toen Keiran hem plotseling tegenhield. De blauwharige man ging met zijn vinger naar zijn lippen en gebaarde de bruinharige man te zwijgen.

>Wat is er aan de hand?<, vroeg Matsuuru aan zijn aanstaande schoonzoon.

>Ik denk...<, begon Keiran, maar trok Matsuuru ineens mee. “Rennen!”

Op het moment dat de twee mannen begonnen te rennen, barstten plotseling drie zwijnen door de struiken en achtervolgde de twee mensen. Met voortrazende poten verpletterden ze alles op hun pad en verrasten de mensen met hun snelheid.

“Waar komen ze in de naam van de Hogere vandaan?!” Matsuuru rende voor zijn leven.

“We moeten hun territorium zijn binnengedrongen!”, merkte Keiran op.

“Maar de zwijnen hebben hun territorium een kilometer hier vandaan!”, snauwde Matsuuru.

“Iets moet hen hebben opgejaagd!” Keiran versnelde en liet Matsuuru achter. Even dacht Matsuuru dat Keiran een lafaard was, totdat hij Keiran in een boom zag springen, zich omdraaide en zijn hand uitstak. Als Yami had hij geleerd zich geruisloos in de bomen te bewegen, dus vluchten in een boom was voor hem een logische keuze. Matsuuru sprong naar de hand en voelde dat hij werd opgetrokken. Hij greep een tak en trok zichzelf verder op. Al snel zaten beide mannen in de boom; beide op een eigen tak.

Vanuit zijn ooghoeken zag Matsuuru hoe gemakkelijk Keiran zich in deze boom voortbewoog, terwijl hij zelf bleef wiebelen. Keirans bewegingen... ze deden hem aan Naraku denken. Sierlijk en vastberaden, overtuigd van zijn kunnen.

“Ze verdedigen dit als hun territorium.”, vertelde Keiran aan Matsuuru. “Die gaan niet meer weg.”

“Geweldig, wat nu?”, gromde Matsuuru en had moeite toe te geven dat hij niet een jager als Keiran was. Matsuuru kon jagen, maar vergeleken met Blade, Naraku of zelfs Keiran was zijn schot niet zo trefzeker.

Keiran nam zijn mes. “Ik denk dat we ook het avondeten gaan meebrengen.”, glimlachte Keiran. “Ik neem die met de gebroken slagtang, neem jij die zwarte?”

Matsuuru pakte zijn mes. “En hoe zit het met die bruine?” Hij klonk nog steeds chagrijnig.

“Die is weg zodra hij ziet dat zijn vriendjes plat liggen.”, grijnsde Keiran.

“De volgende keer neem ik mijn zwaard mee.”, mompelde Matsuuru, die zijn onzekerheid niet wilde toegeven. Hij zou waarschijnlijk missen, maar als Keiran gelijk had, zouden de twee overgeblevenen zwijnen toch wel vluchten. Keiran zou zijn doel zeker weten raken. Deze jager had ooit een woedende beer geraakt, die ver weg in een ravijn was. Goed, het was niet een dodelijk schot, maar de treffer zorgde ervoor dat de andere jagers een kans kregen. Dankzij hem konden ze Naraku redden.

“Klaar?”, vroeg Keiran aan Matsuuru, die knikte. “Op drie, een... twee... drie!”

Beide messen gingen door de lucht, waar de ene zijn dodelijke impact vond... en de andere zijn doelwit net schampte. Maar voordat de zwijnen konden vluchten, sprong er plotseling een zwarte schaduw uit de struiken en viel een zwijn aan. De kaken waren

sterk en de strijd was snel voorbij. Eén zwijn bleef in paniek achter. Keiran sprong uit de boom, greep Matsu's mes en gooide het opzij.

Het miste de zwarte schaduw, het miste de boom... maar het raakte het zwijn in zijn nek. Hij viel, rolde over de grond... en wachtte tot Keiran het einde zou brengen. De jager maakte een einde aan lijden van het dier, en zo stierf ook het laatste zwijn.

Matsu klom naar beneden en keek naar de zwarte schaduw. "Shadowhunter," sprak hij haar aan. "wat doe jij hier?" Toen merkte hij iets op. "Wauw, je bent flink afgevallen. Eet je wel genoeg?" De zwarte wolf liet haar hoofd naar de grond zakken. Keiran voegde zich bij hen. "Oh geweldig, modder, bloed... Wat krijg ik nog meer over me heen?" Toen zag hij ook de wolf. "Hé, Shadowhunter. Je ziet er niet zo best uit. Mag je van de roedel niet mee-eten?"

"Dat zou niet eerlijk zijn," zuchtte Matsu. "Ze laten je jagen, maar ze laten je niet eten." Hij keek niet op. "Ga je met ons mee naar huis? Naraku mist je." Shadowhunter hief haar hoofd niet op. >Moet... blijven.<, zei ze alleen maar. Op de één of andere manier begrepen de twee jongemannen haar. Deze wolf wilde deel uitmaken van een roedel. Als ze zou blijven terugkeren naar MorgenSneeuw, zouden ze haar nooit accepteren. "Goed dan," glimlachte Matsu. "Maar je eet dat zwijn dat je hebt gedood wel op.", beval hij haar. "Krijg wat vlees op die botten."

"Moeten we blijven?", vroeg Keiran. "Wat als ze het terug naar de roedel sleept?" Matsu knielde voor Shadowhunter. "We kunnen haar niet dwingen." Hij raakte haar kop aan. "Shadowhunter is een wild dier... en dit is de natuur. We moeten ons er niet mee bemoeien." Hij stond weer op, totdat een laatste bericht in zijn hoofd kwam.

>Niet vertellen Naraku... Shadowhunter komt niet meer. Bos huis...<

"Kom je niet meer naar huis?", riep Keiran verbijsterd. "Maar Naraku..."

>Shadowhunter nieuwe familie. Wolf, niet Naraku. Bos huis...<

"Ze zal je gaan zoeken.", waarschuwde Matsu haar. "Ze zal je niet zomaar loslaten." >Naraku mag komen... Niet nu. Shadowhunter zal komen.<

Keiran keek naar Matsu. "We moeten haar toch wat vertellen.", zei hij tegen beide. "We vertellen haar gewoon dat de roedel je heeft geaccepteerd en dat zij hun grenzen is gaan versterken." De stilte van de wolf vertelde hem dat ze dit accepteerde. "En we vertellen haar dat als je terugkomt, je haar komt halen. Goed?"

"Het zou Shadowhunter een week of twee respijt geven.", knikte Matsu. "En Naraku gelooft alles wat we zeggen. Zelfs als we haar vertellen dat er een geheime wolvenbijeenkomst is, zou ze het geloven." Hij keek weer naar de wolf. "Wees voorzichtig, oké?", beval hij haar. "En je eet dat zwijn op, begrepen?"

>Shadowhunter eet.<, beloofde ze, en de jongemannen keken elkaar aan. Wat was de belofte van een wolf waard? Ze vroeg hen al om te liegen over hun ontmoeting. Niet veel later waren beide jongemannen op weg naar de nabijgelegen waterval. Terwijl ze de twee zwijnen aan twee grote takken meedroegen, heerste er stilte. "Keiran?", vroeg Matsu hem plotseling. Keiran keek op, maar kon niet achteromkijken. "Vertel jij het haar maar.", gaf hij mee. "En probeer te benadrukken dat Shadowhunter wordt geaccepteerd... Dat ze is waar ze nu wil zijn." Keiran knikte. "Ze zal je steun nodig hebben. Laat haar niet los. Laat haar nooit meer los..."

Episode 229: De storm

“Ik kan het niet geloven! De stupiditeit! Als ik nog één glimlach zie, dan Hogeren, ik trek mijn zwaard.”

“Rons, je overdrijft.” Toh bukte en plukte wat gras.

“Toh zei al dat het een simpele klus zou zijn.”, glimlachte Behn. “Maar zo makkelijk... Niet te geloven hoe naïef ze zijn!”

“Mannen, we krijgen een gouden kans om in alle vrijheid plannen te bespreken, dus laten we deze tijd niet verspillen, oké? Vertel op, wat hebben jullie geleerd?”

Eerder diezelfde ochtend werden de drie ‘pelgrims’ gevraagd om zich bij de stallen te verzamelen. Deels maakten ze zich zorgen dat ze ontdekt werden, maar toen ze de Elf met een grote glimlach zagen staan, wisten ze dat er geen kans was dat die Ijsjagers ook maar het flauwste idee hadden dat ze bespeeld werden. “Waarmee kunnen wij u van dienst zijn?”, had Toh aan het meisje gevraagd.

“Ik hoop dat we niet te brutaal zijn om dit te vragen,”, was Sushi begonnen, “maar aangezien u hier nog steeds bent en ons uw diensten aanbiedt, willen wij u deze ene gunst vragen.”

“Deel het met ons, juffrouw.”, boog Rons.

Sushi had wat tassen tevoorschijn gehaald. “Nou, het is niet veel, maar heel belangrijk voor ons. Als het niet al te veel moeite is, kunt u dan alstublieft naar het bos gaan en wat gras voor ons halen?” De mannen moeten geschokt hebben gekeken. “Er groeit nogal wat gras bij de waterval en hoewel onze hooivoorraad nog voldoende is, willen we dat oogsten in geval van nood.”

“Het verzamelen van...”, begon Behn, verbijsterd.

“...Gras?”, maakte Rons de zin even verbijsterd af.

“Natuurlijk!”, had Toh geglimlacht en de grote tassen aangepakt. “Vertel ons hoe we bij de waterval komen en we komen pas terug als alle drie de tassen vol zijn.”

“U bent te vriendelijk!”, en Sushi zwaaide ze uit.

“Nou, dit kasteel heeft niet veel van waarde.”, zuchtte Rons. “Het is bijna tijdverspilling.”

“De enige dingen van waarde zijn die edelstenen in de muren bij de ondergrondse bron.” Behn knikte. “Probeer die maar eens stilletjes los te wikken...”

“Mee eens, de edelstenen zijn geen optie.”, knikte Toh terwijl hij rustig gras verzamelde. “En hoe zit het met dat gouden beeld in de bibliotheek?”

“Afgezien van het feit dat het loeizwaar is, poetst die bibliothecaresse het vaak op.”, vervolgde Rons. “Dus als we iets van dat standbeeld zouden nemen, zou ze het meteen merken.”

“Maar afgezien daarvan is er niet veel van waarde in het kasteel.” Behn schudde zijn hoofd. “Gratis eten, een bed om de nacht door te brengen... Wat we ook meenemen, het zal altijd onze tijd waard zijn.”

“Onze tijd waard?”, riep Rons uit. “Heb je die rotzooi in dat kasteel gezien?! Niets daarvan kan je verkopen; het is één en al rommel!”

“En daar heb je het mis.”, glimlachte Toh mysterieus. “Je moet alleen het juiste publiek vinden.” Zowel Rons als Behn keken verbaasd op. “Sinds het koninkrijk

MorgenSneeuw in ere is hersteld, borrelen er weer oude verhalen op. Dit koninkrijk en vooral dit kasteel heeft een behoorlijke reputatie. Stel je eens voor wat mensen zouden betalen... voor een stuk van dit legendarische kasteel..."

"Wil je stenen te stelen?", vroeg Rons geïrriteerd.

"Rons, zoals altijd heb je geen fantasie." Toh sloeg een arm om hem heen. "Wees eens wat creatiever. Er zijn dingen in dit kasteel waarvan zelfs zij de waarde niet weten."

"Hoe zit het met die verroeste kroon?", stelde Behn ineens voor. "Het gouden beeld in de bibliotheek houdt een verroeste kroon vast. Alle edelstenen ontbreken. Die bibliothecaresse legt het elke keer aan de kant als ze het beeld poetst en al twee keer vergat ze waar ze het had gelaten. Ze vroeg mij zelfs eens of ik wist waar dat ding was."

"Een verroeste kroon?" Rons was niet onder de indruk. "Dat is nog waardelozier dan..."

"En het is precies wat we gaan stelen.", besloot Toh.

Naraku stond op de kantelen en keek naar het bos aan de andere kant van de vallei. De vallei leek klein, maar had meer dan één oorlog meegemaakt. Er had al veel bloed gevloeid in die kleine vallei, zowel van Ijsjagers als van vijanden.

"Naraku?" Een stem riep haar naam. "Is alles in orde?"

Naraku keek opzij en zag Blade naar haar toe lopen. "Ja hoor, alles is prima.", lachte ze. "Hoe gaat het met Mah-Lin?"

"Oh, goed hoor.", glimlachte Blade. "Wat chagrijniger dan normaal, maar na een dutje gaat het meestal weer. Misschien kun jij eens kijken?"

"Dat wilde ik wel.", begon Naraku. "maar dat wilde zij niet. Ze zei dat ze waarschijnlijk een griepje heeft. Blade, waarom is Mah-Lin net zo koppig als jij?"

"Ik ben niet koppig!", mopperde Blade.

"Blade, toen dat hert je bijna in tweeën sneed, zei je dat het niets was.", herinnerde Naraku hem. "Ik mocht niet dichterbij komen, omdat je zei dat Mah-Lin zwaargewond was."

"Het was maar een schram.", gromde Blade.

"Mah-Lin had een schram, jij bloedde dood.", vernauwde Naraku haar ogen. "Jullie zijn even koppig. De enige reden waarom ik Mah-Lin nog niet heb gecontroleerd, is omdat ze zich inderdaad beter lijkt te voelen na wat rust. Ze heeft ook geen koorts en lijkt niet te hallucineren, dus het zal vast wel een onderliggend griepje zijn. Bovendien ziet ze er vandaag al een stuk beter uit dan drie dagen terug. Het wordt al minder."

"Dat klopt.", knikte Blade. "Ze daagde me al weer uit voor een gevecht, dus ik hoef me geen zorgen te maken. En hoe zit het met jou?"

"Zoals ik al zei, het gaat goed met me.", glimlachte Naraku.

"Waarom neem je dan nu al bijna de hele week de wachtdiensten?", vroeg Blade.

Naraku zweette. "Eh... is het zo duidelijk?"

"Als je Shadowhunter mist, dan is dat prima.", verzekerde Blade haar. "Maar vergeet niet dat ze nu bij haar nieuwe familie is. Een echte wolvenroedel. Als ze haar toestaan mee te gaan op hun territoriummars, dan zouden we blij voor haar moeten zijn. Het is een grote eer."

“Keiran vertelde me dat ze me zou komen halen wanneer ze terug is.” Naraku keek weer naar het bos. “En dat hun reis ongeveer twee weken zou duren... maar waarom voelt het dan alsof Shadowhunter dichtbij is?”

“Ze is een deel van jou.” Blade tikte op de neus van het meisje. “Ongeacht de afstand, ze zal altijd in je hart blijven.”

“Dat zei Matsuru gisteren ook al.”, mompelde Naraku.

“Oh, echt?” Blade keek verbaasd op. “We zijn net broers.”, grijnsde hij. “We denken hetzelfde!”

Plots keek Naraku op. “Wat is het? Shadowhunter?”

Naraku schudde haar hoofd. “Nee, de lucht.”, wees ze. “Zie je die wolken? Misschien komt het door mijn Luchtmagie, maar volgens mij gaat het zo flink regenen.”

Blade knikte. “Dat is niet jouw Luchtmagie, dat is gewoon gezond verstand.”, reageerde hij. “Bovendien heeft Rain je ‘Weer-voelen’ nog niet geleerd, toch?”

Naraku schudde opnieuw haar hoofd. “Hij zei dat hij me dat ook misschien niet kon leren; alleen een Luchtgebruiker kan me dat leren.”

“Nou, dan ga ik maar Dusk zadelen en die zogenaamde ‘pelgrims’ halen.”, mompelde Blade.

“Blade...”, corrigeerde Naraku hem. “We hebben dit al besproken. We geven ze het voordeel van de twijfel.”

“Waarom zijn ze dan nog niet vertrokken?”, wees Blade naar het bos.

“Omdat ze zeiden dat ze wilden helpen.”, verdedigde Naraku hen. “En omdat ze het eten willen verdienen, dat we ze hebben beloofd. Dat lijkt mij logisch.”

“Ja, ja.”, gromde Blade. “Ik ga ze maar halen. Misschien wil Matsuru of Mah-Lin wel mee.”

“En wees lief!”, waarschuwde Naraku hem.

“Ik zal lief zijn, ik zal lief zijn!”, stak Blade zijn handen in de lucht.

Later die dag begon het inderdaad te regenen. Het werk wachtte echter niet. De ‘pelgrims’ waren weer opgesplitst om te helpen met verschillende taken. Rons hielp Mayonaka in de keuken, terwijl Behn boeken samen met Mah-Lin afstofte in de bibliotheek. Af en toe werd Behn afgeleid door de boeken en onthulde aan Mah-Lin dat hij wat woorden kon lezen. Toh hielp Sushi in de stallen om de dieren te voeren en met schoonmaken. Hij hoopte wel dat Sushi zou ophouden met vragen hoe zijn dag was. Aardig zijn is één ding, maar deze Elf teerde op suiker!

“We waarderen het zo dat u ons helpt.”, glimlachte Sushi. “Ook de paarden zullen u dankbaar zijn. Verbazend hoeveel u heeft weten te verzamelen. Mij lukt dat niet zo snel. Vrouwe Mayonaka zegt dat het komt omdat ik te veel praat, maar ik denk dat ze overdrijft. Ik praat niet zo veel. Och, hoor mij nou eens ratelen; u kunt er geen speld tussen krijgen. Vertel eens, denkt u dat ik te veel praat? Vast niet, want anders had u dat wel gezegd. Weet u, ik praat graag met u. Ik bedoel...” Op dat moment rolde het geluid van de donder door de lucht.

“Dank de Hogeren...”, fluisterde Toh in zichzelf, maar merkte toen iets anders op.

“Eh, [Oyulle Sushi]?”, vroeg hij in de Sekense taal. “[Quina danooh]?”

Sushi stond als bevroren, maar begon ineens te lachen. “Ah, ja, ja, alles in orde.” Ze herhaalde het, alsof ze hem wilde overtuigen. “[Quina danooh].”

Toh zag echter dat ze haar bezem zo stevig omklemde dat haar handen wit werden. “Misschien moeten we terug naar binnen?”, stelde hij voor.

“Oh nee, nee, nee.” Sushi probeerde door te vegen, maar kromp ineem toen er weer een lichtflits door de lucht ging. “Iemand moet ervoor zorgen dat de dieren niet bang worden...”

Het volgende gerommel was niet het enige geluid dat volgde; het ging gepaard met een hoge schreeuw. Toh wist niet waar hij moest kijken; buiten voor het gerommel, binnen voor het geschreeuw. “Het is al goed!”, probeerde hij de Elf gerust te stellen, die rilde als een takje in de wind. “Het is maar een onweersbui; dat is normaal hier!” Maar het Elfenmeisje leek niet te kalmeren. Ze leek zelfs te hyperventileren? “K-kijk, de dieren zijn niet bang; ziet u? Dus dan kunt u naar binnen gaan; ze redden het wel!”

“Sushi!” Plots klonk er een stem over de binnenplaats en Toh keek naar de donkere schaduw die door de stromende regen rende. De schaduw stopte pas met rennen toen ze de stallen bereikte en even op haar knieën steunde om op adem te komen. Maar bij het volgende gerommel was het donkergetinte meisje al naar het Elfenmeisje gesneld en had haar in haar armen genomen. “Het is al goed, het is al goed!”, suste Mayonaka haar. “Ik ben er nu!” Toh keek naar de snikkende Elf, die ineens zo breekbaar leek. “Ik kwam meteen toen ik de eerste flits zag.” Pas toen merkte ze de starende Toh op. “Laten we maar naar binnen gaan, goed?” Snikkend knikte Sushi. “Meneer Toh, bedankt dat u bij haar bent gebleven. Zou u het erg vinden om hier alleen af te ronden en u dan bij ons in het kasteel te voegen?”

“Oh, zeker.” Toh nam de bezem van Sushi aan. “Doe maar voorzichtig.” Mayonaka knikte en na nog een rommel haastten beide meisjes zich door de regen naar het kasteel, een verbaasde Toh achterlatend. “Wat is hier nou net gebeurd?”, vroeg hij zichzelf af. “Bang voor een beetje onweer? Dit kasteel wordt almaar vreemder... Het bracht me bijna van mijn stuk, maar ik geef niet op... niet nu ik er bijna ben!”

In de gangen klampte Sushi zich nog steeds aan Mayonaka vast. “Oi, je overdrijft weer eens.”, zuchtte Mayonaka.

“Maar onweer is eng!”, jammerde Sushi.

“De hittestormen in de woestijn waren veel erger, dan dit gerommel.”, zuchtte Mayonaka. “Waarom moet je overal een drama van maken?”

“Waarom ben je zo gemeen tegen me, terwijl ik zo bang ben?”, piepte Sushi.

Mayonaka zuchtte weer. “Laten we maar iets te drinken halen in de keuken.”, stelde ze voor.

“Alleen als het me twee uur buiten westen slaat.”, mompelde Sushi.

Tijdens het eten raasde de storm buiten voort. De wind liet de glazen ramen trillen en men vroeg zich af of ze het zouden volhouden. Nee, ze hielden het wel; ze hadden het altijd volgehouden... maar de jammerende Sushi bracht hen van hun stuk. Rons, Behn en Toh observeerden hen; waarom werden De Ijsjagers nerveus van Sushi? Zouden zij niet aan haar paniek gewend zijn? Om de één of andere reden leek het alsof ze haar nog nooit zo bang hadden gezien.

“Mah-Lin, dat is al je derde bord.”, merkte Blade op.

Mah-Lin ging op haar stoel zitten en begon weer te eten. “Ik heb bijna een week lang amper iets gegeten.”, legde ze uit. “Ik heb wat in te halen.”

“Maak je geen zorgen.”, glimlachte Mayonaka. “Er is genoeg. Voel je vrij om nog eens op te scheppen, Blade.”

“Dat laat ik mij geen twee keer zeggen!” Blade pakte zijn bord.

“Is dat niet je vijfde bord, Blade?”, merkte Mah-Lin op.

“Jij hebt bijna een week niet gegeten.”, glimlachte Blade. “Dus, ik ben zo vrij geweest om jouw porties te nemen.”

Plotseling schrok Naraku op, alsof ze iets hoorde. Zonder waarschuwing sprong ze op, greep Sushi en schreeuwde. “Kom meel!”

Terwijl Sushi achter haar aan bungelde, verlieten ze de kamer binnen een fractie van een seconde, tot verbazing van iedereen. “Eh... wat is er net gebeurd?”, wees Matsuura naar de deur.

“Ik heb geen flauw idee...”, gaf Keiran toe.

Mayonaka wendde zich tot hun drie gasten. “Onze excuses voor deze avond.”, zei ze met een ongemakkelijk glimlach. “Het lijkt erop dat de storm voor enkele onverwachte momenten zorgt.”

“Het is al goed.” Toh hief zijn handen op. ‘Wat een chaotische bende kinderen!’, dacht hij. ‘De Elf is bang voor de donder, de koningin rent weg zonder uitleg of zelfs maar een excuus... en sleept de Elf mee alsof er iets in brand staat! Hogeren vergeef me, maar deze mensen smeken er gewoon om opgelicht te worden!’

“Waar breng je me heen?!” schreeuwde Sushi en hield Naraku nauwelijks bij. “Kom op, we hebben geen tijd!”, rende Naraku naar de voordeur.

Plots trok Sushi zich los. “Naar buiten?!” schreeuwde ze. “Geen sprake van, meid! Ik ga niet naar buiten! Buiten stormt het!”

“Kom op!” Naraku greep haar pols weer vast. “We moeten naar de toren!”

“En nog dichter bij de storm komen?!” piepte Sushi. “Kijk, misschien was ik net wat aan het overdrijven, maar als je mij naar die toren brengt, dan...”

“Oh, kom op, daar is geen tijd voor!” Naraku trok Sushi mee naar buiten.

“Er is negentig procent kans dat bliksem het hoogste ding in de omgeving raakt!”, probeerde Sushi, maar Naraku wilde niet luisteren.

Ze trok de jonge vrouw de trap op, terwijl de wind om de toren raasde. Elke rommel was voelbaar en elke flits leek twee keer zo helder. Sushi wist niet wat enger was; het feit dat ze zo dicht bij de storm was, of dat haar Hoofdvrouw zo... raar deed!

Naraku duwde de deur hard open en rende naar het raam wat door de wind open geblazen was. Ze deed hem dicht, zocht een droge plek en trok Sushi naar de grond. Snel ging ze zitten en beval: “Sluit je ogen en verbind je telepathie met mij. Ik weet dat we dat kunnen als we ons best doen!”

“Wat?!” riep Sushi. “Maar...”

“Het is Ao, Sushi, het is Ao die contact probeert te krijgen!”

Het diner was afgelopen, maar iedereen keek elkaar ongemakkelijk aan. “Nou...”, begon Mayonaka. “Ik begin dan maar met de afwas.”

“Oh!” Toh sprong op. “Alstublieft, sta ons drieën toe om de afwas voor u te doen!”

Geschokt keken Behn en Rons op. “U heeft ons al vereerd met deze heerlijke maaltijd.”

“Dat is niet nodig.”, glimlachte Mayonaka terug. “Ik doe altijd de afwas.”

“In uw eentje?!” slaakte Toh verbijsterd uit. “Maar dat moet...”

“Het is niet zo veel.”, probeerde Mayonaka opnieuw. “Als ik ergens mee klaar ben, maak ik het altijd meteen schoon, dus het is eigenlijk alleen maar wat u hier ziet en misschien een paar dingen...”

“Mevrouw, u zou ons beledigen als u ons niet zou toestaan de afwas te doen.”, beëindigde Toh de discussie.

>Kijk eens aan.<, glimlachte Keiran naar Matsuru. >Het lijkt erop dat alleen Toh staat te popelen om de afwas te doen.<

>Hoezo dat?<, vroeg Matsuru verbaasd.

>Rons en Behn glimlachen en knikken wel, maar hun lichaamstaal verraaft alles. Ze hebben er echt geen zin in.<

>Is dat zo?<, mengde Blade zich in de discussie. >Dus die verdomde vaardigheden komen toch nog van pas. Weet je, jij...<

>Voor-deel-van-de-twijfel.<, spelde Mah-Lin praktisch. >Mayonaka, kun je me alsjeblieft vertellen waar het woordenboek ligt? Ik denk dat ik Blade moet opvoeden. Met iets bots en zwaars.<

>Sorry, Blade.<, verontschuldigde Matsuru zich. >Deze keer ben ik het met Mah-Lin eens. We gaan ze niet bespioneren. Als het blijkt dat de vermoedens niet meer dan dat zijn, dan hebben we onze allereerste officiële belediging gemaakt. Een goede naam opbouwen duurt jaren, een goede naam verpesten kan in een seconde.<

>Een week zonder training en je wordt al gelijk paranoïde.< Mah-Lin schudde haar hoofd. >Je moet echt weer eens een schop onder je kont krijgen.<

Blade keek even beledigd, maar werd toen rood en speelde met zijn vingers. >Ik... ik kan wel een goed gevecht gebruiken, ja.<

Sushi en Naraku hadden allebei hun ogen gesloten, en zaten hand in hand. Diep geconcentreerd probeerden ze een mentale verbinding tot stand te brengen dat men ‘Koppelen’ noemt. Het was een manier waarop mensen gebruik konden maken van andermans vaardigheden, of iets sneller konden leren. Het was een open verbinding, wat betekende dat Naraku de vaardigheden van Sushi kon ‘lezen’ en andersom. Naraku was echter te geconcentreerd om naar iets anders te zoeken. ‘Geesten-Telepathie’; het soort waarbij je je geest naar de geestenwereld stuurt, was moeilijk genoeg voor één Gebruiker, laat staan voor een Gebruiker, die een tweede op sleeptouw had.

>Open je ogen.<, hoorde Sushi in haar geest, en ze gehoorzaamde.

>Hé, zus.<

Sushi legde haar handen voor haar mond, niet eens beseffend dat ze gedeeltelijk transparant en buiten haar lichaam was. Het enige waar ze oog voor had, was de jongeman voor haar. Kastanjebruin haar, net zulke blauwe ogen als die van haar... en lange oren...

>We hebben maar even.<, informeerde Naraku Sushi. >Ao kan niet lang blijven.< De geest van Ao deed een stap dichterbij en zijn ogen verraadde zijn emoties. >Je ziet er geweldig uit, zus.<, glimlachte hij naar haar. >Dat is lang geleden. Hoe gaat het?< Sushi kon een paar seconden niet praten, tot ze plotseling riep: >Je hebt nog steeds beide armen en benen!<

>Eh?<, antwoordde Ao geschrokken, maar het beschaamde gezicht van Naraku vertelde hem dat zijn zus gewoon... zijn zus was. >Nog steeds even raar.< Hij

probeerde door haar haren te gaan, maar geesten kunnen elkaar alleen aanraken als ze hun lichaam samen verlaten; wanneer ze gekoppeld zijn. >Ik kan niet wachten om je haren weer in de war te brengen.<

>Ao, je moet gaan.<, zei Naraku tegen hem. >Ik kan je energie voelen en het vervaagt. Het spijt me dat we je hebben laten wachten.<

>Dat geeft niet.<, glimlachte Ao. >Ik neem aan dat alles nog in orde is?< Hij zag zijn Hoofdvrouw knikken. >Dan zal ik dat aan de anderen vertellen. Je moet wat meer slapen, zus. Je ziet er uit alsof Melkie over je heen is gelopen.<

Sushi zag hem zich afwenden en zijn hand opsteken om gedag te zwaaien. >Ik mis je!<, riep Sushi ineens. >Ik mis je zo erg...< Ao was eerst verrast, maar draaide zich toen om, boog voorover en probeerde haar op de wang te kussen. Hij fluisterde zijn laatste woorden, voordat hij losliet en vervaagde.

>Laten we teruggaan naar de anderen.< Naraku pakte Sushi weer bij de hand. >Ao is weer terug naar zijn lichaam en wij moeten ook gaan.<

Met een diepe zucht keerden beide geesten terug naar hun lichaam en Naraku opende tevreden haar ogen... maar zag toen dat Sushi hilde. Een raar gevoel overspoelde haar; had ze dit misschien niet moeten doen? Misschien had ze het erger gemaakt? Ze dacht dat de ontmoeting met haar broer haar zou opvrolijken, niet verdrietiger maken. "Sushi?", vroeg Naraku voorzichtig.

"Zeven dagen..." Sushi glimlachte door haar tranen heen. "Hij zei nog maar zeven dagen!" Het Elfenmeisje dook naar voren en omhelsde het paarsharige meisje. "Dank je wel, heel erg bedankt!"

"Geen dank.", glimlachte Naraku. "Graag gedaan."

"Mah-Lin...", zuchtte Blade. "Je hoeft die woorden niet in een woordenboek op te zoeken. Ik weet echt wel wat ze betekenen."

"Oh, echt?" Mah-Lin liep naar een paar planken. "Want je lijkt steeds te vergeten wat we hadden afgesproken."

"Ik maak maar een grapje.", gromde Blade. "Je weet dat ik nooit tegen Naraku's bevelen in zou gaan." Hij zag Mah-Lin een groot en zwaar boek tevoorschijn halen. "Lin, je weet dat ik nauwelijks kan lezen; waarom zou je het opzoeken? Tenzij je het wilt gebruiken om tegen mijn hoofd meppen, zoals je net zei..." Mah-Lin liep naar hem toe. "Dat zou Mayonaka niet leuk vinden!"

Plotseling legde Mah-Lin het boek op een tafel en sprong op hem af. Ze drukte een kus stevig op zijn lippen. Even later liet ze hem los en legde haar hoofd op zijn borstkas.

Blade was verbijsterd; waar kwam dat vandaan? Was er iets gebeurd; had hij iets fout gedaan? Voelde ze zich ergens schuldig over? De manier waarop ze hem stevig vasthield, vertelde hem dat haar iets dwars zat. Was ze misschien bang voor de storm en wilde ze dat niet laten zien? Ze oogde altijd sterk naar anderen toe, maar hij kende haar geheime angsten.

"Ik hou van je.", zei Blade, in de hoop dat ze dat wilde horen. Vrouwen, zelfs als ze met een handleiding zouden komen, zou hij ze nog niet begrijpen (afgezien dat hij dan eerst zou moeten oefenen met lezen).

Mah-Lin glimlachte flauwtjes, maar legde toen haar hoofd weer op zijn borst.

"Alsjeblieft, houd me gewoon vast.", fluisterde ze.

“Natuurlijk.”, glimlachte Blade, maar kon het niet helpen zich ongemakkelijk te voelen. Mah-Lin... Ze had niet gezegd dat ze van hem hield, terwijl zij het meestal als eerste zei. Wat was het dat haar dwarszat? Wat wilde ze niet met hem delen? “Je houdt nog steeds van me, toch?” vroeg hij ineens.

“Ach, jij rare [ruma]⁴.”, plaagde Mah-Lin hem en hield hem stevig vast. Maar... ze had nog steeds niet gezegd dat ze van hem hield. Blade kon er niets aan doen... en sloeg zijn armen nog strakker om haar heen.

Episode 230: Aftellen

“Oi, ik breng haar een jas.” Mayonaka schudde haar hoofd. “Die idioot wordt nog verkouden als ze daar blijft.”

Matsuru glimlachte. “Ik neem haar taken vandaag wel over.”, grijnsde hij. “Ze zal zich toch op niets anders kunnen concentreren, dus dan kan ze net zo goed wachtlopen.” “We kunnen Naraku maar beter waarschuwen.”, mopperde Mayonaka. “Straks krijgt ze nog een longontsteking.”

Blade liep langs de twee. “Ah, komt Ao vandaag thuis?” Hij keek naar Sushi.

“Hij kan maar beter komen.”, gromde Mayonaka. “Die [ruma] hield me de hele nacht wakker. Als je denkt dat zij weinig heeft geslapen... Ik sliep minder!”

“Ik maak me meer zorgen dat hij niet komt. Wat zou ze dan teleurgesteld zijn...”, mompelde Matsuru en zag Blade knikken.

“BLADE!”, klonk het opeens over de binnenplaats. “Hier komen!” Blade verontschuldigde zich snel. “Waar is mijn boksbal?!”

“Hier ben ik, hier ben ik!” Blade rende op haar af. “Meneer Boksbal meldt zich voor zijn dienst!”

“Dat heeft lang genoeg geduurd.” Mah-Lin kraakte haar knokkels. “Ik heb zin om je vandaag rond te laten vliegen.”

“Mocht je willen.”, grijnsde Blade. “Want ik heb zin om jou te laten vliegen.”

“In je dromen, kerel, in je dromen.”

In de keuken stonden de drie ‘pelgrims’ de afwas te doen. “Altijd de afwas...”, klaagde Rons. “Ik haat de afwas!”

“Wat telt, is dat ze ons genoeg vertrouwen om ons alleen te laten.”, fluisterde Toh zachtjes glimlachend. “Als die ‘anderen’ terugkomen, maken wij daar gebruik van.”

“Wij alle drie?” Behn keek op.

Toh schudde zijn gezicht. “Deze is voor jou, Rons.”

“Dat werd tijd.”, glimlachte Rons.

Vandaag zou er weinig gewerkt worden. Iedereen hoopte dat hun vrienden snel thuis zouden komen, dus alleen het hoognodige werden gedaan. Naraku zat op een trap, terwijl haar geliefde haar vasthield. Samen bestudeerden ze Blade en Mah-Lin, die verwickeld waren in een strijd die eruitzag alsof ze elkaar echt haatten.

“Denk je dat Shadowhunter weer terug is?”, vroeg Naraku plotseling aan Keiran.

“Ze zei dat ze je zou komen halen.”, antwoordde Keiran snel. “Misschien is ze nog onderweg, maar onthoud dat ze nu deel uitmaakt van een roedel. Ze kan niet zomaar gaan en staan wanneer zij wil. Haar status is op dit moment nog erg fragiel.”

“Maar je zei dat ze haar hadden uitgenodigd voor die ronde om hun grondgebied.”, keek Naraku hem aan.

“Ja, dat weet ik, maar... Ooh, dat was een mooie!”, wees Keiran en Naraku draaide snel weer naar de strijd. “Blade ontweek haar voet en kon haar arm grijpen.”

“Ai, en nu ligt Blade op de grond...”, zag Naraku. “Ik denk dat de dag dat Blade Mah-Lin verslaat, de dag... Wauw, dat was snel.” Ze zag Blade weer opspringen en hij trapte naar zijn vrouw. Ze sprong echter met een achterwaartse salto terug en landde weer sierlijk op de grond. “Denk je dat ik dat ook kan?”

“Mijn kleine Hogere kan alles doen wat ze wil.” Keiran hield haar nog dicht tegen zich aan. “Maar ik denk niet dat ik dan je oefenpartner wil zijn...”

“Waarom niet?”, vroeg Naraku.

“Ik ben bang om te vliegen.”, gaf Keiran toe.

Mah-Lin sprong op Blade af, die haar van bovenaf zag komen. Hij maakte een snelle schatting, sloot zijn ogen, hief zijn been op, draaide zich om...

Plotseling vloog Mah-Lin door de lucht, landde hard tegen een muur en gleed naar beneden op enkele tonnen, die braken onder het plotselinge gewicht. Stille vulde de binnenplaats, terwijl Blade naar de muur staarde... Mah-Lin bewoog niet meer...

“Mah-Lin!” Blade schreeuwde het uit en rende naar de muur. “Naraku, snel!”

Naraku reageerde in een oogwenk en haastte zich de trap af, gevolgd door Keiran.

Sushi keek vanaf de kantelen, maar had moeite om te kiezen waar ze moest zijn. Toen ze zag dat Naraku Mah-Lin al had bereikt, besloot ze dat als het echt erg was, Naraku haar wel zou roepen. Zolang Naraku haar helende krachten niet gebruikte, was er geen reden tot ongerustheid.

In haar kamer stond Mayonaka voor een spiegel, zonder het geschreeuw buiten te horen. Ze draaide in het rond, liet haar jurk los en liet haar donkere krullen door de lucht dansen. Ze maakte een kleine buiging. “Dansen, met mij?”, praatte ze tegen zichzelf. “Natuurlijk, Matsuru, dat zou geweldig zijn.” Ze bewoog op denkbeeldige muziek. “Och, wat dans je goed, dat is me nog nooit opgevallen.” Mayonaka draaide zich nog een keer om en keek in de spiegel toen ze er met haar rug naar stond. “Oh Matsuru, je vleit me. Denk je echt dat deze jurk me goed staat? Het is maar iets wat ik uit de kast heb getrokken...” Plotseling begon Mayonaka te blozen. “Oh, stop met zulke dwaze dingen te zeggen. Hou op! Je laat me blozen... Naar buiten, voor een wandeling? Ach, als je ergens over wilt praten...” Mayonaka draaide zich nog een keer om. “Oh, dat zou zo geweldig zijn!” Ze had haar armen om zich heen geslagen, maar stopte toen. “Maar ik denk dat het maar dromen zullen blijven...”, mompelde Mayonaka serieus. “Dus... dus misschien...” Ze werd opnieuw rood. “Misschien moet ik moedig zijn... en hem mijn liefde verklaren! ...Oh, dat kan ik toch niet? Zulk gedrag betaamt een dame niet... Nee, kom op, meid, je bent een prinses! Je zwijgt nu al meer dan drie jaar, het wordt tijd dat je je moed verzamelt en het gewoon zegt!” Ze keek weer in de spiegel. “Ja!”, moedigde ze zichzelf aan. Maar gelijk verloor ze weer de moed: “Ik kan het niet!”, hilde ze. “Ik kan het gewoon niet!”

“Mah-Lin!”, riep Blade bezorgd. “Mah-Lin, zeg iets!”

Naraku hielp de vrouw opstaan. “Gaah...”, stamelde Mah-Lin met een rauwe stem.

“Welk paard heeft mij geraakt...?”

“Doe voorzichtig.”, gaf Naraku de vrouw mee. “Je bent hard tegen de muur geknald.”

“Gaat het?” Blade moest zich inhouden dat hij haar niet zou grijpen en tussen zijn armen zou verstikken. “Het spijt me zo, het spijt me zo!”

Plotseling realiseerde Mah-Lin zich wat er was gebeurd. Geschokt keek ze naar haar man. “Je hebt me getrapt?”, vroeg ze verbaasd. Natuurlijk had hij haar eerder getrapt, maar de helft van zijn overwinningen had ze hem gegeven en de andere helft was doordat ze moe was. Deze keer was het geen van beide... dus hoe had hij kunnen winnen?

“Het ging erg snel.”, vertelde Keiran haar, terwijl Naraku Mah-Lins lichaam inspecteerde op verwondingen. “Ik denk dat Blade gewoon geluk had; hij draaide zich op het juiste moment om. Je aanval miste en een fractie van een seconde later raakte zijn voet je.”

“Het spijt me, het spijt me, het spijt me!” Blade leek meer geschokt dan Mah-Lin. Hij had nooit verwacht dat hij haar zo zou raken.

“Mah-Lin is in orde.”, glimlachte Naraku naar Blade. “Ze heeft niets gebroken, maar die blauwe plekken gaat ze morgen echt wel voelen. Hoe voel je je, Mah-Lin?” Mah-Lin wendde zich van haar stamelende echtgenoot tot haar Hoofdvrouw. “Eh... ja, ik voel me prima. Maar ik denk dat ik mijn pols verstuikt heb...”

Naraku inspecteerde de pols opnieuw. “Nee, dat heb je niet, maar bijna wel. Ik kan mijn krachten hier maar beter niet voor gebruiken, echt verstuikt is het niet.”

“Laten we het spalken, voor het geval dat.”, stelde Keiran voor. “Zal ik het doen, of wil jij het doen, Blade?”

“Het spijt me, het spijt me, het spijt me.”, bleef Blade herhalen.

“Ik denk dat ik eerst Blade moet kalmeren.”, glimlachte Naraku onzeker. “Kun jij haar pols spalken, Keiran?”

“Natuurlijk.”, reageerde Keiran. “Kan je lopen, Mah-Lin? We zullen er eerst wat ijs op doen, om de zwelling te stoppen.” Hij hielp haar naar het kasteel, terwijl Blade in shock was.

Naraku legde haar handen op zijn schouders, alsof ze hem wakker wilde schudden.

“Blade... Blade!”, schreeuwde ze tegen hem. “Mah-Lin is in orde! Ze heeft niets gebroken!”

“Ik... ik...”, snakte Blade naar adem.

“Ik heb haar twee keer gecontroleerd. Ze is niet gewond.” Blade keek haar eindelijk aan. “Mah-Lin is honderd procent in orde. Oké, haar pols was bijna verstuikt en ze zal zich wat beurs voelen, maar het gaat echt wel goed met haar.”

“Ik... ik... ik heb haar pijn gedaan...”, slaagde Blade eindelijk uit te brengen.

Dit bracht Naraku in de war. “Maar... jullie vechten de hele tijd. Schrammen oplopen is voor jullie alsof de dag in de nacht verandert.”

“Waar is ze?!” , Blade zag Mah-Lin ineens niet meer.

Naraku greep hem vast, om te voorkomen dat hij wegliep. “Ze is in orde!”, herhaalde ze. “Mah-Lin is binnen met Keiran. Hij spalkt haar pols even.”

“Een spalk?!” , riep Blade. “Is ze gewond?!” Blade sprong op. “Hogeren, Mah-Lin!”

Op dat moment bereikte Matsuru de binnenplaats. “Ik hoorde van Keiran wat er is gebeurd.”, zei hij tegen Naraku. “Hoe gaat het met Blade?”

“Mah-Lin!”, riep Blade. “Ik heb Mah-Lin pijn gedaan! Waar is ze? Gaat het goed met haar?! Mah-Lin!”

“Mah-Lin is in orde!”, riep Naraku opnieuw. “Mah-Lin is binnen en Keiran is bij haar. Hij zorgt ervoor dat er geen zwelling ontstaat.”

“Zwelling?” Blade keek haar aan. “Welke zwelling? Wat is er gebeurd? Gaat het goed met haar? Waar is Mah-Lin? Waar is mijn vrouw?!” Blade riep opnieuw haar naam en zowel Matsuru als Naraku probeerden hem te kalmeren.

“Hij is zo vanaf het moment dat hij haar raakte.”, vertelde Naraku aan Matsuru. “Ik kan niet tot hem doordringen!”

“Hij is in een soort shock.”, vermoedde Matsu, zonder enige medische achtergrond.
“We moeten ervoor zorgen dat hij zichzelf geen pijn doet.”

“Maar hij luistert niet naar mij!”, panikeerde Naraku.

“Probeer je telepatie!”, stelde Matsu voor. “Misschien kalmeert dat hem.”

Naraku knikte en probeerde Blade telepatisch te bereiken. >Blade.<, begon ze.

>Blade, ik ben het, Naraku. Ik ben hier, met Matsu.< Ze kreeg geen antwoord.

>Mah-Lin is in orde, ze is niet gewond! Kijk mij aan, Blade, kijk mij aan!< Er kwam nog steeds geen reactie, totdat Naraku's volgende woorden als een tsunami over hem heen spoelden: >KIJK MIJ AAN!<

Gehoorzaam aan het bevel draaide de hijgende en bange Blade zijn hoofd naar de oranje ogen van zijn Hoofdvrouw. Hij kon niet horen wat ze zei, maar toch... iets in haar ogen kalmeerde hem. Die ogen, waar iedereen in zou kunnen verdrinken... mystiek en betoverend, zoals het meisje zelf. Alsof de ogen duizend sterren bevatten, straalden ze met een omhelzend licht. Warm, rustgevend... als een glas warme melk na een regenachtige dag...

“Blade?”

Blade draaide zich met een ruk om, naar waar de stem vandaan kwam. Hij zag een vrouw met donkerblauw haar, dat bijna zwart was. Haar ogen waren even donker, maar deze keer verraden ze angst. Haar arm rustte in een doek en ze zag eruit alsof ze zich terug had gehaast om hem te zien.

“Blade?”, herhaalde Mah-Lin. “Gaat het wel goed?”

“Mah-Lin?”, fluisterde Blade voorzichtig.

“Ik ben in orde.”, glimlachte ze naar hem. “Niks om je zorgen over te maken en mijn pols doet al minder pijn. Dus je hoeft je geen zorgen te maken, oké? Ik ben oké, jij bent oké, we zijn allemaal... we zijn allemaal...”

“Mah-Lin...”, zuchtte Blade en verloor alle controle. Zijn ogen rolden weg en zijn lichaam werd slap. Matsu slaagde er nauwelijks in hem op te vangen en Keiran rende naar hem toe om hem te helpen. Naraku raakte hem aan, maar ontdekte meteen wat de oorzaak was. “Hij is in orde.”, probeerde ze te glimlachen. “Hij is flauwgevallен.”

Mah-Lin hield een hand op haar borst. “Dank de Hogeren...”, fluisterde ze.

“Ik denk dat je even niet kan trainen.”, glimlachte Keiran. “Het is je eigen schuld, weet je.” Hij hielp Matsu Blade optillen. “Jij was degene die hem zo heeft leren vechten.”

Mah-Lin zag een kleine knipoog en glimlachte. “Ja...”, antwoordde ze slechts.

“Laten we hem naar zijn bed brengen.” Matsu keek naar de gevreesde trap omhoog.

“Het is waarschijnlijk het beste als hij jou als eerste ziet zodra hij wakker wordt.”

Naraku deed haar best om de twee mannen te helpen Blade de trap op te krijgen.

“Weet je zeker dat je in orde bent?”, vroeg ze Mah-Lin, die als antwoord knikte.

“Ik ben alleen geschrokken.”, gaf ze toe. “Ik ben meteen gekomen toen Sushi ons vertelde dat Blade in alle staten was.”

“Ik ben blij dat je bent teruggekomen.”, glimlachte Naraku. “Ik wist niet hoe ik hem anders kalm kon krijgen.”

Mah-Lin deed de deur van hun kamer open en volgde hen naar binnen. “Ik hoop dat hij snel wakker wordt.”, fluisterde ze.

“Blade zou de thuiskomst van de anderen niet willen missen.”, verzekerde Matsu haar. “Geef hem even wat tijd en hij staat zo weer op de binnenplaats.”

“Ik zal Mayonaka vragen om wat soep te brengen.”, stelde Naraku voor. “Als je ook maar iets nodig hebt, aarzel dan niet om me te roepen, oké?”

Nadat ze Blade in bed hadden gelegd, deed Matsuru bij hem zijn schoenen uit en pakte Naraku een deken. “Man, wat een vent.”, grijnsde Matsuru. “Zo sterk als een beer, en toch is hij al twee keer flauwgevallen van schrik. Ik dacht altijd dat flauwvallen meer mijn stijl was.” Hij liep naar de deur en keek een keer achterom.

“Roep me, oké?”, beval Naraku Mah-Lin nogmaals. “Maakt niet uit voor wat!”

Mah-Lin knikte. “Bedankt.”, zei ze en trok een stoel dicht bij het bed. Ze ging erop zitten en terwijl de deur dichtging pakte ze de hand van haar geliefde vast. “Ik weet het gewoon niet meer...”, fluisterde ze. “Hoe kan ik je iets vertellen dat ik zelf niet eens weet?”

“Gaat het wel goed komen?” Naraku speelde met haar lepel in de soep die Mayonaka had klaargemaakt.

“Natuurlijk wel.”, stelde Keiran haar gerust. “Blade was gewoon bang dat hij Mah-Lin zou kwijtraken en dat het dan zijn schuld was.”

“Het was eng om hem zo te zien.”, gaf Naraku toe. “Zoiets heb ik nog nooit meegemaakt.”

“Je hebt het goed gedaan.”, verzekerde Keiran haar. Op dat moment liep Matsuru naar binnen. Hoopvolle gezichten keerden zich meteen naar hem toe, maar Matsuru moest beiden teleurstellen. “Geen nieuws van de anderen en Blade slaapt nog. Hij leek even een nachtmerrie te hebben, maar hij is weer rustig.”

“Ik vraag me af of de anderen vandaag nog zullen komen.”, dacht Keiran hardop.

“Het is net na de middag.” Matsuru schudde zijn hoofd. “En ik hoop dat ze komen, voor Sushi dan.”

“Wat als Blade nog slaapt als de anderen komen?”, overdacht Naraku.

“Dan laten we hem slapen.”, besloot Matsuru. “Zijn grootste angst was vandaag bijna uitgekomen; hij is behoorlijk uitgeput.”

“Is Blade al op?” Mayonaka liep de kamer binnen. Ze bloosde even toen ze Matsuru zag, maar herstelde zich snel.

“Nee, nog niet.” Naraku leunde met haar kin op de tafel. “Hoe is het met Sushi?”

“Ze keek niet eens op toen ik haar soep bracht.”, mopperde Mayonaka. “Ze probeerde het zonder te kijken aan te pakken. Ik heb het maar in haar handen geduwd, anders zou ze het nog hebben laten vallen.”

“Ze staart nu al zeven uur...”, mompelde Keiran.

“Ik wou dat ze hetzelfde geduld toonde met haar andere taken.” Mayonaka vouwde haar armen over elkaar.

“Oi...”, zuchtte Naraku. “We hebben al zoveel problemen gehad vandaag. Het had een feest moeten zijn. Alles wat we nu nodig hebben is een natuurramp en het drama is compleet...”

Blade opende zijn ogen. Eerst was hij kalm, starend naar het plafond, maar toen schoot hij omhoog. “Mah-Lin!”, riep hij.

“Ik ben hier!”, antwoordde Mah-Lin onmiddellijk en pakte zijn hand. “Ik ben hier en in orde.”

Blade keek opzij en zag haar linkerarm in de doek rusten. De realiteit drong weer door, maar Blade wilde de controle niet opnieuw verliezen. Hij stapte uit bed, op de koude vloer en knielde voor zijn vrouw. Hij wilde spreken, maar ze legde haar vinger op zijn lippen. “Je had gewoon geluk.”, plaagde Mah-Lin hem. “Wen er maar niet aan. Ik zal mijn wraak nemen!”

Opgelucht omhelsde Blade haar en legde zijn hoofd op haar schoot, waar ze voorzichtig zijn haren aanraakte. “Ik hou van je...”, fluisterde Blade in tranen. “Ik hou van je.”

“Ik weet het, ik weet het...”, antwoordde Mah-Lin. “Je zegt het me elke dag...”

“En ik zal het blijven zeggen...”, snifte Blade.

“Malle jongen...” Mah-Lin maakte zijn haren in de war.

Blade keek plotseling serieus op. Hij had vandaag al zo veel angsten doorgemaakt, dus één meer of minder zou hem niet meer uitmaken. “Waarom zeg je het niet meer?”, fluisterde hij.

“Wat bedoel je?”, vroeg Mah-Lin zich oprecht af.

“Je zegt nooit meer dat je van me houdt...”, gaf Blade toe. “Ben je... ben je...?”

“Malle jongen.” Mah-Lin kuste hem op zijn voorhoofd. “Waar haal je die gekke ideeën vandaan?”

“Zeg het dan.”

“Blade, ik ben met je getrouwd, dat zou genoeg moeten zijn.”

“Zeg het.”

“Blade, mijn hart is van jou.”, vertelde Mah-Lin hem. “Als je dat niet kunt geloven...”

“Drie kleine woordjes, Mah-Lin.” Blade keek haar aan. “Dat is alles wat ik van je vraag.”

Mah-Lin zuchtte, maar glimlachte toen. “[Ne.]” Ze tikte op zijn neus. “[Kinmaië.]”

Een kus op zijn lippen. “[Te.]”

Blade nam haar in zijn armen. “Dank je...”, fluisterde hij dankbaar.

‘Waarom?’, dacht Mah-Lin. ‘Waarom wil je die woorden zo graag horen? Het zijn gewoon maar... woorden...’

In de keuken ruimde Mayonaka verschillende potten op, terwijl ze zich klaarmaakte voor het avondeten. Behn, Rons en Toh hadden aangeboden haar nog een keer te helpen (nou ja, Toh had dat in ieder geval gedaan), omdat ze ervan uitgingen dat zij haar vrienden zou willen verwelkomen als de tijd daar was. Ze hoefde zich dan nergens zorgen over te maken.

Mayonaka had gekozen voor een eenvoudige maaltijd met aardappelen, wortelen, bonen, paddenstoelen en vis, overgoten met een zoete saus. Voordat ze de wortelen zou toevoegen, verzamelde ze een beetje van elk ingrediënt, zodat Rons zich geen zorgen hoefde te maken over wortels. Wel merkte ze dat de drie ‘pelgrims’ een beetje zenuwachtig werden. ‘Waarschijnlijk omdat ze niet weten hoe ze zich moeten gedragen als de anderen komen.’, overtuigde ze zichzelf. ‘Ze kennen onze vrienden immers niet; moeten zij hen dan wel begroeten?’

Rons was de paddenstoelen aan het snijden, terwijl Toh de vis schoonmaakte. Behn schraapte de wortelen en plaagde Rons ermee, alsof het enge kleine demonen waren. Plots liet Mayonaka de aardappel die ze vast had vallen, evenals haar mes. “Ze zijn

hier!”, riep ze uit. Zonder achterom te kijken haastte ze zich de keuken uit en verblufte de drie ‘pelgrims’.

Ze herstelden zich echter snel en gaven elkaar een kort knikje. Rons haastte zich de kamer uit, terwijl Behn de borrelende ketel van het vuur trok. Toh doofde het vuur door een stalen plaat over de open haard te plaatsen en zo de lucht weg te nemen. Rustig volgden ze de donkergetinte kokkin naar de binnenplaats.

Sushi rende over de vallei naar de drie ruiters. Ze zag wel dat de ruiters een kar achter de paarden hadden gespannen, maar het kon haar niets schelen. Ze had oog voor maar één persoon, die ze van mijlenver herkende. “Ao!”, riep ze. “Ao!”

De ruiter op het voskleurige paard stak rustig een hand op, alsof hij wilde zeggen: ‘Hé, wat doe jij hier? Dat had ik niet verwacht!’; gewoon om haar te plagen. Hij haastte zich niet; niet alleen omdat hij zijn paard rust wilde geven na de lange reis, maar ook omdat hij genoot van het beeld van de roodharige Elf die door de sneeuw ploeterde. Ze struikelde minstens twee keer voordat ze bij hen kwam, maar eindelijk bereikte ze haar broer met een grote sprong door de lucht.

Haar sprong was zo plotseling, dat Ao bijna vergat haar op te vangen. Ze slaagden er amper in om op het paard te blijven, maar het kon hen niet schelen. Er werd gelachen toen de jongeman zijn eerste woorden deelde. “Haar!”, riep hij uit. “Echt haar!” Met zijn handen maakte hij het kapsel van zijn zus in de war.

“Ah! Ao!” Sushi probeerde hem te laten ophouden. “Hou op! Nee! Alsjeblieft!”

“Wat een welkom...” Een jongeman met okerkleurig haar glimlachte.

“Heb je ook wat meisjes voor ons meegebracht?” Een man met oranje haren keek gretig om zich heen.

“Echt niet!” Sushi stak haar tong uit. “Zo’n welkom is alleen weggelegd voor Elfen.”

“En ik ben een Elf!” Ao stak trots zijn hand op, waardoor Sushi hem prompt weer omhelsde.

Plotseling merkte Sushi iets achter het rijtuig op. “Oh, jee...”, mompelde ze. “Kai, het was leuk je gekend te hebben.”

“Geen zorgen!” Kai, de man met het oranje haren, glimlachte. “Ik ben voorbereid!”

Bij de poort wachtten de anderen ongeduldig op hun vrienden. Naraku zag ze komen en ze waren precies zoals ze zich ze herinnerde. Dezelfde glimlachen, dezelfde gebaren... het was alsof ze nooit weg waren geweest.

De eerste die het kasteel binnenkwam was Rain, een jongeman met okerkleurige haren. Zijn ogen waren zeegroen en verraadden zijn macht over het Water. Zijn echte naam was Rayne, maar blijkbaar kon alleen deze Watergebruiker het verschil horen tussen zijn echte naam en zijn bijnaam. Zijn haren waren wat korter dan toen hij vertrok, maar niemand had moeite hem te herkennen.

Achter hem kwam Ao binnen, de oudere broer van Sushi met kastanjebruine haren en blauwe ogen. Sushi klampte zich nog steeds aan hem vast, ook al had hij haar al zes keer verteld dat hij niet kon afstijgen als ze daar bleef hangen. Zijn Aardekrachten waren immens; er was geen geheim tussen hem en de aarde... noch kon hij iets verbergen voor zijn zus. Hij kende haar, zoals zij hem kende, wat hoogstwaarschijnlijk zou betekenen dat ze binnen drie dagen weer zouden ruziën als vanouds.

De laatste die het kasteel binnenkwam was Kai, de oranjejarige Vuurgebruiker. Hoewel zijn glimlach vrolijk was en zijn vrienden hem erg hadden gemist, waren er nog steeds veel geheimen die Kai voor hen bewaarde. Zijn echte leeftijd, de grens van zijn kennis van magie... Hij zou een veel betere leraar voor Naraku zijn dan Rain, maar helaas kon deze Vuurgebruiker geen vier minuten serieus blijven. In het begin bleef hij zout en suiker verwisselen, maar uiteindelijk groeide Kai over die fase heen en werd hij een topkok.

Hoewel hij veel geheimen had, wisten ze wel dat Kai's echte naam Kaiyou was, hem gegeven door zijn liefhebbende ouders, die allebei Watergebruikers waren. De kans op een Vuurgebruiker uit twee Watergebruikers is nihil, maar toch was het gebeurd. Eerst wisten ze het nog niet, dus gaven ze hem de naam die 'Oceaan' betekende. Hoewel Kai van water hield (en zelfs dol was op Rain omdat hij Waterkrachten had), zou hij zijn naam nooit waar kunnen maken.

"Welkom thuis!", zuchtte Mayonaka opgelucht en omhelsde eerst Rain en daarna Kai. Ze stapte naar Ao, maar merkte dat Sushi nog steeds aan hem hing.

"Wil je een koevoet?", vroeg ze in plaats daarvan.

Ao schudde zijn hoofd. "Nee, ik spring zo gewoon in de ondergrondse bron."

"Dat durf je niet!", siste Sushi.

"Kom op!", grijnsde Ao.

"KAI!", klonk plotseling over de binnenplaats, terwijl Behn en Toh de poort bereikten.

"Of misschien blijf ik nog wat langer.", glimlachte Ao en deed een stap terug. Blade stampte op Kai af, die zich achter Naraku probeerde te verstoppen. "Wat zijn dat?!"

"Het was een cadeautje!", probeerde Kai, terwijl Mah-Lin Blade trachtte te kalmeren.

"Ik zei je toch..." Blade wees naar de twee dieren die achter de kar stonden. "Geen dieren meer!"

"Maar Wolletje en Schaapje zijn geschonken door...", piepte Kai.

"Ook al schonken de Hogeren zelf die schapen, ik wil geen dieren meer in dit kasteel.", brieste Blade. "Wij hebben hier geen boerderij! Wij zijn... Ooh, wat een mooi zwaard..." Hij pakte het zwaard aan dat Kai voor zich hield, alsof het een schild was... en het werkte prima.

Kai gaf het aan Blade. "Dit zwaard is door dezelfde persoon geschonken.", zei Kai voorzichtig. "Maar hij vertelde me dat ik het alleen aan iemand mocht geven die het waard was..."

"De man is vergeven." Blade bewonderde het zwaard. "Heb je nog meer zwaarden meegenomen?"

Op dat moment bereikte Rons ook de groep, waardoor de drie nieuwkomers hen ook opmerkten. "Oh, ik geloof dat we elkaar nog niet hebben ontmoet." Rain glimlachte en wilde zijn hand uitstrekken, maar stopte plotseling en keek naar Naraku.

"Heer Rayne, Heer Kaiyou en Heer Ao, we zijn zeer verheugd dat u veilig bent teruggekeerd.", glimlachte Naraku naar hen. "Mag ik u voorstellen aan onze drie geëerde gasten: Heer Toh, Heer Rons en Heer Behn. Ze zijn pelgrims die ons de afgelopen weken goed hebben geholpen."

Toh boog naar hen. "Er werd reikhalzend naar uw terugkomst uitgekeken.", glimlachte Toh. "Nu u terug bent, voelen we ons minder schuldig over onze beslissing om verder te gaan. Wij danken u voor uw gastvrijheid."

“Gaaf u weer?” Naraku keek geschrokken op.

“Koningin van MorgenSneeuw, we danken u voor uw gastvrijheid, maar we moeten doorgaan met onze zoektocht naar verlichting.” Toh keek haar aan. “Als u het niet erg vindt, willen we graag morgen vertrekken, want het weer ziet er gunstig uit.”

“Nou, als dat uw wens is...” Naraku’s gezicht betrok. “Maar sta ons toe u uit te nodigen voor een feest vanavond.”

“Wij verwelkomen de uitnodiging.”, glimlachte Toh.

“Hé, waar is Ao?”, merkte Mah-Lin plotseling op, maar haar vraag werd beantwoord na een korte schreeuw... en een plons, afkomstig uit de ondergrondse warmwaterbron.

Episode 231: Een verborgen agenda

Mayonaka keek in de spiegel. “Wat denk je; zal ik vanavond mijn haar opsteken of los dragen?”

Aan de zijkant probeerde een Elfenmeisje haar haren te drogen. “Bah, ik dacht echt dat hij maar een grapje maakte.”, klaagde Sushi. “Sorry, zei je iets?”

Mayonaka glimlachte en herhaalde haar vraag. “En is deze jurk geschikt voor vanavond?”

“Het boeit niemand wat je aantrekt.” Sushi pakte een borstel.

“Het boeit mij wel.”, beet Mayonaka terug. “En als je dat oprecht gelooft, waarom borstel je dan je haar?”

“Omdat ik niet voor schut wil staan.”, borstelde Sushi verder. “En ja, die jurk is prima. Natuurlijk is die jurk prima. Alles wat ik voor je maak, staat je goed.”

“En dan noemen ze mij verwaand...”, rolde Mayonaka met haar ogen. Ze trok haar jurk recht en keek in de spiegel. ‘Dit is het moment.’, sprak ze zichzelf moed in.

‘Vanavond vertel ik het hem... tenzij hij het mij eerst vertelt, natuurlijk.’

“Dank voor uw hulp met het avondeten.”, glimlachte Naraku naar de ‘pelgrims’, terwijl zij een ketel met groenten op een lage tafel in de balzaal zetten. Het was een andere zaal die nog minder gebruikt werd door De Ijsjagers, maar dit feest vroeg gewoon om een geschikte zaal. Normaal gesproken zouden De Ijsjagers de dieren ook hebben uitgenodigd, maar de paarden waren moe van hun reis en dat zou een verkeerde indruk wekken. Grasshopper, de witte wolvin hield nooit echt van drukte en was tevreden met een groot stuk vlees dat ze in de stallen kon verslinden. Zo kon ze ook Schaapje en Wolletje in de gaten houden; de twee nieuwe inwoners van MorgenSneeuw. Eerst keken de schapen ongemakkelijk, maar toen leek het alsof ze jarenlang bevriend waren met de kippen, haan en de koe Melkie. Het hielp waarschijnlijk ook dat Sushi een grote stapel hooi en een emmer haver in de stallen had gezet.

Kai was de eerste die formele kledij had aangetrokken en meehielp de balzaal klaar te maken. Met zijn magische Vuurkrachten stak hij de kaarsen op de kroonluchters aan en ging toen weg om het eten te inspecteren. “Mooi niet.” Matsuru trok hem van de tafel weg. “Wij hebben ook nog niet gegeten.”

“Maar ik heb honger!”, mekkerde Kai.

“Daar ben ik juist bang voor...”

Ao rolde een ton de kamer in. “Kai, kijk eens, ze hebben het ‘Hier’ niet aangeraakt!”, glimlachte hij naar hem.

“Hier!”, sprong Kai in de lucht. “Hier is het Hier!”

“Hier?”, vroeg Behn nieuwsgierig.

“Honingbier.”, legde Keiran uit. “Kai houdt ervan om dronken te worden. Hij is dol op wijn, maar omdat we geen wijn meer hebben, drinkt hij Hier.”

“We hebben vaak geprobeerd hem nuchter te houden.”, begon Mah-Lin, “maar dan is hij de volgende ochtend superirritant en druk. Hij is beter te genieten als hij een kater heeft. We moeten maar eens een middenweg zien te vinden. Gelukkig hebben we niet veel Hier, dus is hij ook niet zo vaak dronken.”

Tegen die tijd kwam de laatste genodigde de kamer binnen. Er werden korte verhalen gedeeld en natuurlijk wilden Ao, Rain en Kai alles weten over Mah-Lin’s ‘blessure’.